

СВЕТЛИНА

Януари - Юни 2012

ОБЕЩАНИЯТ МЕСИЯ И ИМАМ МАХДИ

**(Мир на душата му)
(1835 1908)**

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (Мир на душата му) е роден на 13 февруари 1835г. в петък в едно благородно семейство в град Кадиян, Индия. От рана възраст той имал силен интерес към религия. Той бил известен със своята честност, доброжелателство и решителност. С течение на времето неговото знание и разбиране на религията и приложение за обществото задълбочили. Като

мюсюлманин това бе неговата твърда вяра, че всичките религии са истински при техния източник, но с течение на времето те са отдалечавали от техните първоначални учения. Той уважавал достойнството на религията и демонстрирал нейното значение за всички.

Неговата защита на религията в крайна сметка е била благословена, когато започнал да получава директно откровение от Аллах благословия, които получавал до край на живота си. Неговата мисия бе да съживи величието на истината и религията. Именно чрез това, че той ще доведе човечеството да бъде заедно и да създаде вечен мир. През 1891г. той твърдил въз основа на Божественото откровение, че е Обещаният Месия и Махди, чието идване е било предсказано от Светия Пророк на Исляма Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му), и от писанията на други религии.

Основавал Мюсюлманската Джамаат Ахмадия по божия заповед през 1889г. Сега членове на Общността могат да бъдат намерени в почти всички страни на света и броят им надвишава 200 милиона.

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (Мир на душата му) е бил уважаван писател и е написал над 80 книги.

Той е починал на 26-и май 1908г. Общността основана от него разпространява истинското учение на Исляма по целия свят под ръководството на своя духовен водач, Халифатул Масих. Настоящият върховен глава на световната Мюсюлманската Джамаат Ахмадия е Хазрат Мирза Масрур Ахмад, който е пети заместник на Обещаният Месия.

Съдържание

Ал Коран

Традициите на Светия Пророк Мухаммад (Аллах да го благослови и с мир да го дари)

Същността на Исляма

В търсене на Бог

Разпознаване на Създателя, необходим за световния мир

Разпознаване на Имам Махди

Съществува ли Бог?

Мнения на учени по въпроса за съществуването на Бог

Търсене на Възвишено Същество

Контакти

Contents

- The Holy Quran
- The Sayings of the Holy Prophet (May peace and blessings of Allah be upon him)
- The Essence of Islam
- The Search for God
- Recognition of the Creator Required for World Peace
- Recognition of Imam Mahdi ^{AS}
- Does God exist?
- Views of Scientists on Existence of God
- Search for an Exalted Being
- Contacts

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ
الرَّحِيمُ ﴿٢٣﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ
الْمُؤْمِنُ الْمُهِمِّنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا
يُشْرِكُونَ ﴿٢٤﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَلِيقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ
الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٥﴾

Той е Аллах и няма никакъв друг Бог освен Него, Знаещия невидимото и видимото. Той е Милостивият и Милосърдният. Той е Аллах и няма никакъв друг Бог освен Него, Владетеля, Светия, Източника на Покой, Дарителя на Безопасност, Защищаващия, Могъщият, Покорителя, Величествения. Свят е Аллах далече над всичко, което приобщават Него. Той е Аллах, Създателят, Ваятелят и Сътворителят. Негови са най - хубавите имена. Всичко, което се намира в небесата и на земята Го възхвалява и Той е Могъщият и Мъдрият. (Глава 59, стихове 23-25)

Традициите на Светия Пророк

(мир и благословиите на Аллах на душата му)

Хазрат Абу Хурайрах^{ра} разказва, че Светият Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, е казал: Аллах казва: Онзи, който е враг на някой, радващ се на моята благосклонност, трябва да се подготви за битка с Мен. Когато Мой раб се опита да се доближи до Мен с това що обичам най-много, освен задължителното, и продължи да напредва към Мен със силата на доброволното усилие отвъд предписаното, започвам да го обичам. И когато го обичам Аз се превръщам в ушите, с които чува, очите, с които вижда, ръцете, с които хваща, краката, с които ходи. И когато той Ме помоли, Аз му давам, и когато търси Моята защита, я получава. (Бокхари)

Хазрат Анас^{ра} разказва, че Светият Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, е казал: Аллах казва: Когато Мой раб напредне към Мен с фут, Аз напредвам към него с ярд. Когато той напредне към Мен с ярд, Аз напредвам към него с дължината на разперената му ръка. Когато той върви към Мен, Аз тичам към него. (Бокхари)

Джабир разказва, че е чул Светият Пророк, мир нему, да казва: „Най-добрият начин да спомняме Аллах е да обявим: Няма друг достоен за поклонение освен Аллах. И най-добрата молитва е да заявим: Всички възхвали принадлежат на Аллах”. (Тирмиди)

Същността на Исляма

Думите на Хазрат Мирза Гулам Ахмад

Обещания Месия и Махди

(Основател на Движението Ахмадия)

Обещаният Месия^{ас} е казал:

Какво е грях? Това е да тръгнеш против Божията воля и да нарушиш Неговите повели, дадени на човечеството чрез пророците и особено чрез Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия. Грях е дръзко да откажеш даденото напътствие, когато добре си го разбрал. Онзи, който наруши Божиите заповеди по отношение на тези напътствия и се държи злонамерено, си навлича гняв. Последствието от това безразсъдство и дързост не е само това, че ще отидеш в ада на онзи свят, но още на този свят ще вкусиш от наказанието и унижението.

Същият е случаят и с властите в светските неща. Те приемат закон и запознават хората с него. И след това онзи, който го наруши, бива арестуван и наказан. Но в случая със светските закони, човек може да маневрира и да напусне държавата, да отиде другаде, където да избяга от тях. Ако човек наруши британските закони, например, той може да избяга във Франция или Кабул и по този начин да се спаси от наказанието. Къде, обаче, може да избяга човек след като е нарушил Божиите заповеди, при все че земята и небето, които виждам, Му принадлежат. Никъде другаде няма земя и небе, които да принадлежат на някой друг и където човек да може да потърси убежище. Затова е жизнено важно човек винаги да има боязън от Бога и никога да не нарушава дръзко Неговите заповеди. Грехът е много лошо нещо и когато човек е дръзък и не се страхува да наруши Божиите заповеди, Божият гняв се стоварва върху него, както на този така и на онзи свят.

(Малфузат, том 6, стр. 392)

В търсене на Бог

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с)

Предлагаме на вашето внимание разговор между посетител немюсюлманин и Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян, Обещания Месия (а.с), провел се в град Кадиян през месец март 1901 година. Оригиналният текст на урду е взета от Малфузат, том 2, стр. 226-243.

През март 1901 година един джентълмен в търсене на истината дойде, за да се срещне с Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с) от Кадиян. В началото на разговора джентълменът, който беше от щат Гуджарат, заяви следното:

„Още от самото начало усещам в себе си религиозните ценности и според мен съм извършил и някои добри дела. Тревожи ме мисълта, че съм заобиколен от хора, преследващи високи позиции. Веднъж, разхождайки се по брега на река Джахлам, изпитах странно чувство, носещо усещане за любов, от което изпитах задоволство и радост. Във всичко усещах наслада (ананд) – в яденето, пиенето, разходките, във всеки един миг и жест имаше любов. След няколко часа това чувство

изчезна, но неговият ефект продължи най-малко два месеца след това, или да кажа по-право – една по-ниска степен на задоволство продължи да живее в мен още два месеца. В момента се намирам в едно странно състояние на обърканост. Опитвах се с всички сили да си върна онова чувство, но неуспешно. Търсейки го се озовах в Лахор, за да видя Бабу Ибнаш Чандар, председател на съдебното жури, който е от най-активните членове на Брахмо Самадж. За съжаление, той не можа да ми отдели повече от няколко минутки в неговия офис. След това отидох да се срещна с Пундит Шив Нараин Сатянанд Агнихотри. С очите си видях колко много тези хора чувстват духовното. Близо два месеца работех в тяхното училище като трети

учител, концентрирайки се върху самоусъвършенстването си. Исках да направя нещо с живота си. По време на престоя ми там, накратко бях започнал да „виждам“ нещо, но то не ме удовлетворяваше и не успях да намеря спокойствието и любовта, които желяех. Искаше ми се да остана още там, но се наложи да си тръгна заради влошеното си здраве.

В моя град бях чул Шейх Маула Бакш Сахиб да чете Вашата студия от Великата Конференция на Религиите. Бях тръгнал нанякъде, бях забравил накъде, когато ушите ми дочуха неговия глас. По един странен начин почувствах с душата си, че тези слова носят светлина и човекът, който ги бе написал, също трябва да носи светлината в себе си. Прочетох студията няколкократно и пожелах да дойда в Кадиян. Всеки път, когато питах мюсюлманите за адреса (на автора на тази студия), обаче, никой не ми го каза, може би заради новото развитие на нещата след смъртта на Лекхрам. Вероятно се страхуваха да не убия Мирза Сахиб! Тревогата ми, обаче, се засилваше и ето, че сега желанието ми се сбъдна.

Иска ми се да направя нещо с живота си, за което и дойдох при Вас, Хузур.”

На това Обещаният Месия (а.с) отговори със следното:

„Истината е, че човек не бива да се задоволява само с външната обвивка и хората не искат да се задоволяват само с нея. Напротив, хората искат да вървят напред, а Ислямът цели да ги заведе в самата същност на нещата и душевното състояние, които те по природа желаят да достигнат. В името на Исляма душата намира наслада. Тя не може да намери удовлетворение в имената на другите религии. Какво удовлетворение може да се намери в името „Арй“? Ислямът е създаден за мир, „шанти“ и удовлетворение, за които човешката душа е гладна и жадна. Той цели да каже на хората, които чуват името Ислям, че онзи, който истински вярва в тази религия и я практикува, познава истински Бога. Истината, обаче, е, че ако човек иска всичко да се случи веднага, мисли, че може да постигне най-високо ниво на познание на Бог в един миг, то той дълбоко се лъже. Всичко на този свят става постепенно. Няма знание или умение, което

човек да може да научи без търпение и преданост. Важно е той да се движи систематично през различните етапи, точно както земеделецът трябва да изчака след като е посадил семената. Първо, той поставя в земята едно от най-свидните си неща, откъдето то може лесно да бъде отнесено от животни или „погълнато” от нея самата, или погубено по някакъв друг начин. Опитът, обаче, му дава сигурност, че ще дойде ден, когато тези зрънца, които сега са поверени на земята, ще дадат резултат и след време ще се появи едно тучно зелено поле, и това семе ще се превърне в негова храна и средство за препитание.

Виждаш сега, че производството на храна и средствата на съществуване, необходими да поддържат човек жив за един ден, изискват период от шест месеца, а животът, за който се приготвя храната, е преходен. Как тогава е възможно духовната храна, бидейки храна за душата, която е вечна, да бъде произведена само за няколко дни? Истина е, че Бог има власт върху тези неща. Той може да направи каквото си пожелае за един миг само и

ние вярваме, че преди Него не е възможно да съществува нищо. Ислямът не ни представя Бог, който, като Богът представен от Аря, да не може да въплъти дух или нещо материално и да не може да донесе покой и вечно спасение на вярващите и на онези, които се стремят към него. Ни най-малко. Вместо това Ислямът ни дава един Бог, уникален по способности и сила. Никой не може да се сравни с Него и никой не притежава и частица от неговите сила и качества. Но да, неговият закон повелява всичко да става постепенно и систематично. Ако човек няма търпение и позитивни очаквания, то е трудно той да постигне успех. Спомням си как един човек ми каза, че свещените хора от ранните епохи правели така, че хората да достигнат големи (духовни) височини само с едно вдишване. Отвърнах му, че греша. Това не е богоугодният начин за постигане на нещата. Ако възнамерявате да поставите пода в къщата, първо трябва да поправите частите, които се нуждаят от поправка, и ако има мръсотия по него, да я почистите с дезинфектант. Накратко казано, земята ще бъде

направена готова при поставяне на пода едва след множество действия, които трябва да я приложите. С човешкото сърце е същото – преди да заслужи да бъде заселено от Бог, то е престол на Сатана и седалището на правителството му. Неговото (на Сатаната) царство трябва да бъде разрушено, за да се възкачи другото царство (на Бог).

Злочест е онзи, който предприеме търсене на истината, но не носи положителни очаквания (за резултата). Учете се от грънчаря. Вижте колко много трябва да работи той, за да направи един глинен съд. Вижте перачката колко изнурителен труд трябва да вложи, за да почисти мръсните дрехи. Потапя ги в гореща вода, търка ги със сапун и по различни начини изкарва мръсотията и в крайна сметка дрехите излизат бели и чисти. Цялата им мръсотия е отмита. И ако има нужда от толкова много търпение за такива незначителни неща, колко глупав трябва да бъде човек да мисли, че може да промени живота си и да премахне мръсотията от сърцето си с един единствен напън, с който то на секундата да се пречисти!

Запомни, търпението е състояние на само-реформирането. Второто нещо, което трябва да запомниш е, че душата не може да бъде пречистена без да има близък контакт с пречистен човек. Първата врата, която се отваря, се отваря заради премахването на мръсотията. Остават, обаче, онези нечистотии, които имат връзка с вътрешното аз. В компанията на пречистения човек тези нечистотии срещат своята противоотрова и постепенно изчезват. Това е така, защото не може да се осъществи връзка с чистия дух, който в Свещения Коран се нарича „Рух-ул-Кудс“, светия дух, освен ако не съществува някакво сходство с него. Ние не можем да кажем кога се осъществява, но със сигурност човек трябва да практикува средствата за нейното постигане. Човек трябва да се превърне в прах по този път и да пристъпва с търпение и усърдие. Бог не ще пропилее усилията на онзи, който се бори с всички сили, и накрая той ще бъде възнаграден със светлината, към която се е стремил. Изненадан съм и не разбирам как човек действа толкова дръзко, когато знае, че

Бог съществува!

На същия този човек, който ми каза, че светите люде превръщали хората в светци само с едно духване срещу тях, отвърнах, че тези истории са неверни и срещу божите закони. Вместо това, хората трябва да търсят Бог. И само тогава Бог ще отвори пътя си за тях. Човекът не обърна внимание на това, което му казах, и си тръгна. След известно време той отново дойде при мен – състоянието му беше дори още по-лошо от преди. Накратко, това е нещастieto на човека, че той бе злочест да приеме законите на забъркаността и когато видял, че не може да постигне нищо с бързане, тъй като божият закон е постепенен и систематичен, той се изпълнил с тревога. В резултат на това става атеист – това е първата стъпка към атеизма. Виждал съм хора, които разправят наляво и надясно, че искат да станат това или онова, и в крайна сметка отиват в другата крайност и приемат едно ниско морално съществуване. Веднъж при мен дойде един човек за помощ. Той беше Йога (човек, облечен в боядисан плат, символ на аскетизъм). Каза ми,

че ходил там и там да проси от няколко починали хора. От разговора и състоянието му стана ясно, че според него човек трябва да съществува от благотворителност на другите. Истината тук е, че човек трябва да се стреми с търпение. Бог ни гледа до последната граница и онзи, който изглежда слаб и лъжлив, не може да намери пътя към почтеното съществуване. Въпреки че алхимикът знае, че все още няма никакъв напредък, той търпеливо провежда експериментите си. Мисълта ми е, че първо на първо имаме нужда от търпение. Истинската цел е да се зароди любов към Бога. Но аз твърдя, че любовта е едно друго ниво или следствие. Преди всичко, обаче, трябва да развие увереност за съществуването на Бог. След това доброволно в душата се заражда желание за задълбоченост и тя съвсем естествено бива привлечена от Бог. С нарастване на проникновението и познанието (на това ниво), нараства и насладата и радостта. Без знание не може да се достигне до наслада. Истинската основа на пламъка е знанието, а истинското познание поражда

любов. Съюзът на познанието и любовта ни дава наградата. Помни, че виждането на красотата само по себе си не е достатъчно да породи чувство на любов без да имаме знанието за нея. Считайте за сигурно, че любовта е невъзможна без знание. Без да познаваме любимия си, каква любов ще бъде това? Илюзорно е да твърдим обратното. Мнозина считат скромния човек за господ. Каква награда могат хората да намерят в такъв един бог? Също като християните, които превърнали Исус в Бог и крещат „Бог е любов, Бог е любов”. Тяхната любов не може да бъде истинска. Тя е само една желана и въображаема любов, защото те не са имали щастието да получат истинското познание на Бога.

След като разбере колко е важно търпението, човек трябва най-напред да коригира вярванията си. Индусите представят едно нещо за Бог, християните – друго, а китайците – трето. Богът на мюсюлманите е Бог, представен от Корана още преди света. Докато Бог е идентифициран и познат, не може да има връзка или любов с него. Нищо не

става само с думи.

Вторият етап, след коригирането на вярванията, е да постигнем напредък в познанието за Бог като останем в компанията на праведни хора и чрез молитви да го помолим да ни даде способността да видим пътя на истината. Тъй като способността да се види истината и знанието на Бог се увеличава, ще се зароди и любовта. Трябва да помните, че без истинско познание за Бог не може да има напредък в любовта. Знаете, че човек не обича желязото повече от медта, медта повече от среброто, а златото е дори още по-предпочитано от среброто. Бижутата и диамантите са дори още по-желани. Каква е причината за това? Тя е, че човек има познание за металите, което го кара да предпочита едни пред други. Накратко казано – истината е, че причината за напредъка в любовта и увеличаването стойността и желанието за любов е знанието. Преди човек да желае награда и радост е нужно да придобие знание. Но най-важният елемент, на който се основават всички други, е търпението заедно с положителното отношение.

Без да има голямо търпение, нищо не може да се постигне. Когато човек продължава с неуморно търпение по божия път, Всемогъщият Бог отваря истинския път към него, така както е обещал. В Светия Коран е казано: „Ние непре-менно ще ги напътстваме по Нашия път”. (Глава 29, том 70), т.е. тези, които приемат Нашия път и се стремят към него, И ние ще ги напътстваме към нашия път и вратите ще се отворят за тях. Има много истина, когато се казва „Който търси, намира”.

Ще кажа, обаче, и, че човек, който дойде при мен в търсене на Бог и след кратък разговор си тръгне, се подиграва с Него. Това не е начинът да търсиш Бог, нито пък Бог е създал подобна система.

И така, първото условие в търсенето на Бог е да има истинско желание, а второто – да бъде търпеливо отдадени на тази си цел. Факте, че с годините идва и опитът. Това премахва ли необходимостта от това за живеене в компанията на свят човек? Виждал съм мнозина люде, които в младостта си изоставят света, но в крайна сметка свършват напълно погълнати от светските неща

и е факт, че се превръщат в червеите на света. Някои дървета дават временен плод, както например черницата. Тя дава първоначално плод, който пада и на негово място се появява истинския. По подобен начин желанието да търси Бог възниква за определен период от време. Ако човек на този етап не прояви търпение и позитивно отношение, преходното желание не само угасва, но бива заличено от сърцето навеки и човек се превръща в червей на света. Ако човек, обаче, действа с истина и позитивно отношение, тези преходни плам и жажда за търсене на истината дават живот на истинско и искрено желание, което се развива ежедневно, дотам, че дори и да има цяла планина от трудности и преめждия по пътя, истински търсещият не им обръща внимание и продължава да преследва целта си. Честит е онзи, който при пораждането на първоначалния пламък и желание, прояви търпение и разбиране, че трябва да остане лоялен към това чувство през остатъка от живота си. Ала за онзи, който се откаже след няколко опита и се измори, остава само да

разказва, че е видял мнозина, които само говорят, и мнозина, които са като търговци, но не е открил никой, който да може да му покаже истината и да го заведе при Бог!

Аз не знам вътрешното състояние и намерение на всеки, който идва при мен и твърди, че идва заради Бог и иска да го открие. Трябва, обаче, да кажа, че първото нещо, което трябва да направи човек, активно търсец на Бога, е да коригира своите вярвания. Трябва да си изясни какъв Бог точно търси. Дали търси Създателя и Господаря на света? Дали това е Бог, който притежава всички положителни качества и е чист от отрицателни такива? Или пък търси Бог дете на една жена или друг такъв слаб и немощен бог измежду 330 милиона богове (за които се твърди, че съществуват)? Казвам това, защото какво ще спечели ако се гмурне ако неговият любим и обект на желанията настои на ръба на океана! Християните, например, твърдят, че Месията, син на Мария, е Бог, въпреки че е роден от утробата на една жена, така както и останалите човечеци, и яде, пие и има всички останали човешки потребности,

вкл. избавянето на тялото от остатъчната материя. Сега, възможно е някои да го обичат, но човешката мъдрост не може да допусне това слабо човешко същество да бъде Бог, както и, че боговете се раждат от утробата на жени. Когато първата стъпка се базира на една лъжа, как можем да очакваме от втората стъпка да се основава на истината? Светлина пада върху сърцата в резултат от вярата ни в живия Бог, притежаващ всички перфектни качества. Какво общо има това с вярата в едно смъртно същество и почитането на един образ на слабостта и немощта?

Арабите има една поговорка: „Търсецият няма религия“. Търсецият трябва първо да загърби всички предразсъдъци и коригира вярванията си, и едва тогава да започне да търси истинската вяра. Само тогава има надежда за прогрес. В това търсене Бог трябва да бъде основополагащият камък. И ако това е така – тогава и последният „камък“ също ще бъде той. Пришпорването на тези неща не е добра идея. Това води до гнет за нещастния човек. Ако, например, ти не останеш с нас, а си тръгнеш и кажеш нещо от

рода на „Там нямаше нищо” или „Не получих нищо от там”, кажи ми, какво ще загубим ние от това? Много хора на този свят могат да кажат същото, но те са злочести и угнетени. Разбираш, че ако покажеш геометрични фигури на едно дете и то хареса някои от тях, това би му донесло някаква полза, защото то не познава техните свойства и не знае какво могат да му донесат.

Виждал съм хора, които възразяват срещу Исляма. Дори съм събрал тези техни възражения и мога да кажа, че възраженията на незапознатите с него идват от същото място, където е заровена съкровищницата на мъдростта, истината и задълбоченото познание, както и че тези хора нямат нищо освен своята глупост и слепота. Техните възражения само доказват, че те са тесногръди и безпринципни, защото ако не беше така, те не биха възразили срещу това, което всъщност е извор на дълбоко и истинско познание. Именно поради тази причина ви съветвам да продължите кротко и търпеливо да търсите истината.

Търсите Бог. Най-добре за вас е първо да коригирате

собствените си вярвания, което ще ви помогне да откриете какво е това нещо наречено „Бог”, което желаете да откриете. Това ще ви позволи да напреднете в познанието си за Бога. В истинското знание за него има голям капацитет за поемане на любов, което може да се превърне в средство за зараждане на любов към Бог. Без него всички бръщолевения за любов са като изкуствения плод, който ще изчезне след няколко дни.

Длъжните сте да запомните това. И това е нашата религия, а именно, че Божията светлина не осветява човек ако не е спусната от небесата. Абсолютна истина е, че благословията идва от небето. И докато самият Бог не разкрие светлината си пред търсещия, той напредва със скоростта на червей. И така и трябва да бъде, защото той е погълнат от невежество и тъмнина. Ала когато Божията светлина го озарява, сърцето и умът му се осветяват и той напредва със скоростта на светлината. Питащият: „Хазур, не съм привърженик на никоя религия”. Обещаният Месия (а.с): „Ако някой е дошъл при нас, твърдо решен да не се

съгласява с нищо, то ние не можем нищо да кажем, нали? Но ако този някой притежава интелект, той ще се принуди да си проправи път (за себе си). Какво е религията? Тя е пътят, по който всеки човек сам за себе си избира да тръгне. Всеки се нуждае от път, по който да върви. Дори и нерелигиозните хора, тези, които не вярват в Бог, имат нужда от път (на живота си) и това е „мазхаб“ (религия). Но да, онова, върху което трябва да помислим, е дали изборният от нас път е този, чрез който можем да постигнем истинско постоянство, вечна наслада, мир и удовлетворение.

Вижте, мазхаб (религия) е съществително нарицателно, което означава пространство за ходене, или с други думи път, като думата сама по себе си не е специфична за вярата. Специалистите в различните области на познанието – медицина, география, астрономия, знание за природа и т.н., всички те имат мазхаб (посока), която следват. Никой не може да оспори това. Това е един необходим аспект от човешкия живот, от който няма изключения. И също както човешката душа се нуждае от

тяло, значението – от дума и перспектива, така и човекът се нуждае от мазхаб (път). Ние не интересуваме, нито имаме нещо против ако някой каже „Аллах“, „Бог“ или „Премаишар“. Наша работа е, обаче, това какво той разбира под божеството, което призовава. Аз казвам, че можеш да го наричаш както си пожелаеш, но трябва да кажеш какво е то. Трябва да дефинираш характеристиките и качествата му. Именно въпросът за божественото създание е огромният проблем, върху който трябва сериозно да помислим.

Питацията: Вярвам, че целта на мазхаб (религията) е да промени природата ни.

Обещаният Месия (а.с): Днес имаме крал Едуард VII. Ако наречем някой друг така, това ще бъде пресилено и няма да го направи крал. Ние искаме истинският Бог да бъде идентифициран и всички останали предположения да бъдат отхвърлени.

Какво е Ислям? Самото име Ислям е дадено от Аллах и обозначава „природата“ на Аллах. Ислям е природна религия (т.е. изцяло взема под внимание човешката

природа). Ала кога се разкрива тази истина? Тогава когато човек остане в компанията на свят човек с търпение и постоянство. Постоянството е голяма благословия. Вижте пчелите, колко усърдно изпълнява трудната си работа, за да произведе нещо така изящно като меда. По същия начин човек намира Бог, когато го търси с постоянство. И още повече – той не само намира Бог, а вярвам и го „вижда“.

Колко финансови средства и време са нужни за усвояването на светското знание. Тези процедури по усвояване на знанието ясно сочат към законите на усвояване на духовното познание. Пътят към духовното познание, по който един начинаещ трябва да тръгне, минава първо през запознаване с Божията природа и след това – с Божиите качества, с което да се увери в съществуването на Бог. Едва тогава той ще бъде информиран за Божието същество и неговите перфектни атрибути. На този етап душата ще му каже, че е открил Бог, и че тя е напълно задоволена. Когато има такава вяра в Бог, че да стигне до сигурността в съществуването на Бог, и човек

да чувства, че „вижда“ Бог и да е придобил запознаване с Неговите атрибути, на този етап започва да изпитва ненавист към греха. Природата на човек, който преди е бил привлечен от греха, се го ненавижда. Това състояние е познато като „тауба“, т.е. разкаяние.

Моментът, в който човек започва да ненавижда греха след като е приел тоталната вяра, може лесно да бъде разбран. Знаете, че съществуват отрови като стрихнина и отровни животни – защо човек се страхува от тях? Чисто и просто защото опитът сочи, че определени отрови в определени пропорции се оказват фатални. Мнозина са умрели от отрова и заради това човек не е склонен да приема отрови – той се страхува от тях. Ако случаят е такъв, каква тогава е причината всички видове грехове да се извършват, както когато на улицата има паиса (малка монета) и някой се наведе да я вземе, когато от един бърз разпит може да се установи нейния притежател? Знаем, че е имало случаи, в които за такива малки суми за 12 аана са отнемали живота на невинни деца. От съдебните дела може

да видите какви тъмни и страховити сцени се разиграват. Лъже се дори и за най-малките неща. Лошите дела текат като пълноводни реки. Защо е така? Много просто – защото няма вяра в Бог. Хората се страхуват от змии и отрови, защото знаят, че те са фатални, и вярват, че тези неща са опасни. Ако има пълна вяра в Бог, не виждам защо няма ненавист към греха.

Има две важни неща за човешките същества – да се пазят от лошото и да тичат към доброто. Доброто от своя страна има два аспекта. Единият е изоставянето на вредните дела, а другият – вършенето на дела, които да са от полза за другите. Само с отказване от лошите дела човек не може да достигне съвършенство. Той трябва и да започне да върши и дела, които да са от полза за другите. Това е индикатор до каква степен човек се е променил. По-високите нива на доброта се полагат единствено на онези, които вярват в Божиите атрибути и ги познават. Докато не бъде достигнато това състояние, човек не може да се защити дори от лошите дела, а какво остава да бъде от полза за другите, което наистина е нещо

велико. Не е ли защото хората изпитват страхопочитание към кралете и до някаква степен се страхуват от наказателната система на Индия и не тръгват срещу закона? Откъде тогава смелост да тръгнеш срещу закона на Върховия Съдия! Има ли друга причина освен това, че не вярваме в него. Не, това е единствената причина.

Накратко казано, първият етап на предпазване от извършване на лоши дела може да бъде успешно преминат само, когато има вяра в Бог. Вторият етап тогава трябва да бъде този на търсенето на пътя, по който са поели светите хора, а съществува само един такъв път, поет от всички свети люде, които вървейки по него били облагодетелствани с Божията помощ. За да открие този път, човек трябва да се опита да установи каква връзка има Бог със светите хора.

Първият етап на предпазване от злото се осъществява чрез манифестация на внушаващите страхопочитание (Джалали) атрибути на Бог, защото той е враг на участниците в низки и безсрамни дела. Вторият етап се осъществява чрез манифестация на Божиите

Джамали атрибути т.е. атрибутите на помощта и красотата. Основният принцип, обаче, е, че нищо не може да бъде постигнато без човек да получи сила от Бог под формата на познатото в ислямската терминология като рухул кудус (светия дух). Това е дадена ни от Бог сила, с която идва и вътрешния мир и спокойствие (сакеена) и човек започва да изпитва естествена любов и привличане към доброто. Надареният с рухул кудус човек с удоволствие и радост върши добрини, докато другите ги считат за тежък товар. Точно както детето изпитва радост когато яде нещо вкусно, така и когато човек изгради връзка с Бог и светият дух се спусне над него, правенето на добрини за него се превръща в пиене на сладка и вкусна напитка. Той започва да вижда красотата на доброто и той всячески се стреми към него, а от лошото го побиват тръпки.

Поради своята природа, обаче, тези неща не могат да бъдат обяснени добре с думи, защото те са неща от сърцето. Истинската им значимост може да бъде разбрана само, когато бъдат почувствани,

когато човек получи знаците на светлината. Човек, обаче, не бива да изпитва гордост, както и не бива да мисли, че силните емоции, които изпитва понякога, са върховното духовно състояние. Тези емоции са преходни. Понякога човек плаче като четете книга, в която се описват драматични обстоятелства. Читателят, обаче, знае, че това не е истина, а измислена история. Затова и ако плачът или чувството на силна емоция бяха основата на истинското щастие и радост, нямаше да има никъде по света по-напреднали хора в духовно отношение от европейците, при все че хиляди романи биват публикувани и милиони леят сълзи, четейки ги.

Истината е, че природата на човек е такава да се смее на нещо смешно и да плаче на нещо тъжно, и понякога да изпитва удоволствие от това. Това удоволствие, обаче, не може да бъде основа на духовна прозорливост. Даси представим, че мъж се влюбва в жена и в това състояние на страст пише стихове, които рецитира, и това го прави едновременно щастлив и тъжен, и той плаче. От човекът зависи дали ще

използва този капацитет по подходящ начин или не. Той не бива да се задоволява само с притежаването на капацитета. Бог е дарил човечеството с него, така щото истински търсещите да не бъдат онеправдани и когато той бъде използван по подходящ начин, трябва да стане прелюдия към следващия етап на духовното развитие и да се превърне в способност.

Накратко казано, нещата като плачът и изоставянето на други материални неща или връзки са преходни. Човек не бива да бъде пасивен, разчитайки на тях. Нещата, върху които може да се основава истинското познание за Бог са такива, че ако човек се опитва отново и отново да поеме по божия път, а е хвърлен в река от трудности и премеждия, дори тогава той не бива да се отклонява и да продължава да върви напред. След това той разбира познанието, което има за Бог, и именно това е истинска наслада и дар. В този момент човек изпитва силна и дълбока емоция, но тя не е преходна, напротив – човек се изпълва с радост и наслада и душата му тече към Бог като извор с чиста вода. С други думи казано –

преди да достигне истинския океан човек вижда мираж, който прилича на океана. Човекът, който се излъже от илюзията и не се движи напред губи надежда и не постига успех. От друга страна, човекът, който не се предава и продължава напред постига желаната цел.

Бог е дарил човешката душа с различни състояния. Измежду тях и състоянието на дълбока емоция, която го кара да плаче. Един човек може да се разчувства само при рецитирането на няколко стиха поезия, а друг да продължи без да разчита на подобни неща и да достигне истинската цел на своето пътуване. Запомнете, че за истински търсещия истината има състояние, в което когато я открие, той трябва да я вземе. Тя е светлина, която го води. Днес в света започна „битка“ за привличане на хора (към различните религии). Аря се опитват да дръпнат хората към своите вярвания, Брахму призовават самите себе си, а хората на Дев Самадж ги приканват към своята вяра, докато християните представят християнството. С други думи – всяка група опитва да привлече хората към себе си, а кръгът

на различията между тях се разширява. За какво, обаче, отправяме покани, като това, което можем да кажем на всеки търсещ истината е, че трябва да търси Бог. Вземете Аря, например. Тя ругаяти проклинат всички свети и праведни хора. Според тях независимо от това колко истински човек обича (Бог) и колко свят е той, той никога не може да получи спасение. Те вярват, че Бог не е създал дори и най-малкия атом. Кажете ми сега как може един истински търсещ истината човек да се надява на такъв Премаишар (Бог) и как може всемогъществото и величието на Бог да породи в неговата душа дълбока емоция, която да го избави от греха, когато той вярва, че дори и един единствен атом от неговото съществуване не е създадено от Бог. И отново, ако приемем, че Бог не е благословил друга държава със словото си освен тази на ведите, човек остава без надежда. Накратко – съветът ни към онзи, който иска да извърви пътя в търсене на истината, е целта на търсенето му да бъде търсенето на Бог. Когато той има истинска вяра в истинския и единствен Бог, тогава ще потекат реки от

истини и истинско познание за Бога.

Помнете, че истините и хубавите неща са свързани със знанието. Колкото то е по-голямо, толкова повече истини ще се открият. Затова и когато човек провежда своето проучване по тези теми, той трябва да го прави с чисто сърце. Колкото повече сърцето е пречистено от предразсъдъци и егоизъм, толкова по-бързо ще бъде разбран истинският смисъл. Дори и най-невежите хора разбират разликата между светлината и мрака. Истинското нещо и правилното нещо са едно и също.

За да заключа моята реч в едно изречение ще кажа, че между две точки има една единствена права линия. Тези неща заслужават да помислим върху тях. Останете тук с търпение и усърдие. С Божията милост не е невъзможно да намерите пътя, опитан и извървян от милиони свети хора, а такива хора все още съществуват.

(Обещаният Месия (а.с) завърши беседата си тук. Питаният остана в Кадиян известно време и се възползва от компанията му)

Разпознаване на Създателя, необходим за световния мир

На 26 Март 2011, събота, в джамията Баитул Фатух в район Морден, Съри, Обединеното Кралство, се проведе осмият по ред Годишен симпозиум на мира на Ахмадийския мюсюлмански Джамаат. Събитието привлече повече от 1000 гости, включително министри, членове на парламенти, лордове, дипломатически служители, представители на девет различни страни и висши членове на армията и флота. Присъстваха още религиозни и граждански лидери; специалисти, включително лекари, адвокати, писатели и учители, както и местни жители.

В приветственото си слово Рафик Ахмад Хаят, президент на Ахмадийския мюсюлмански Джамаат в Обединеното Кралство, каза, че Ахмадийската общност е една от групите, които най-успешно се борят с премахването на погрешните схващания за Исляма. Това е религия, която проповядва мир и разбиране. Ето защо и Ахмадийският мюсюлмански

Джаммат проповядва интеграция и диалог на всички нива.

Сиобан МакДона, парламентарен представител на Мичам и Морден и председател на Парламентарната група на всички партии в Ахмадийската мюсюлманска общност, цитира стих от Свещения Коран. Този стих ни призовава към справедливост и лоялност във всичките ни действия. Тя каза, че справедливостта и толерантността са в основата на едно мирно общество.

Миналата година Лорд Ерик Ейвъъри спечели първата Ахмадийска Награда за Мир заради усилията си да насърчи спазването на човешките права по света. На симпозиума той каза, че липсата на толерантност е в основата на днешните световни конфликти и че съществуващите механизми на Обединените

Нации имат нужда от преструктуриране. Той също така каза, че според него Ахмадийският мюсюлмански Джамаат е в много добра позиция да изиграе ключова роля в този процес.

Ед Дейви, парламентарен представител на Сърбитън и Кингстън и Държавен министър на трудовите правоотношения, поздрави Ахмадийския мюсюлмански Джамаат за неговата 'борба в защита на мира по света'. Той каза, че мотото на Джамаата – 'Любов за всички, омраза за никой' е наистина вдъхновяващо послание.

Максууд Ахмад, лауреат на Ордена на Бринаска империя и Старши съветник по вероизповеданията към Департамента на общностите и местното правителство, прочете обръщение от Андрю Стънъл, член на парламента и Министър по въпросите на общностите.

Уважаемият Доминик Грийв, член на Съвета на Кралицата, представител на Бийкънсфилд и Главен прокурор, заяви, че в последната година светът е станал свидетел

на много примери за липса на толерантност. Атаките срещу мюсюлмани Ахмади и Християни са някои от тях. Светът се е сблъскал с много предизвикателства, най-голямото от които е гарантирането на свободата на волята и мисълта. Ако този принцип се спазва, то тогава хората в страните обхванати от конфликтни биха имали същите права, които хората в Обединеното Кралство приемат за даденост.

По време на събитието Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Маси V – Ръководител на световната Ахмадийска мюсюлманска общност (нека Аллах укрепи ръката му) – награди Абдул Сатар Еди, основател на Фондация Еди, с втората награда за мир на Ахмадийската мюсюлманска общност. Наградата е признание за изключителната му работа в сферата на социалните грижи и хуманитарната помощ. Тя бе приета от г-н Тарик Аван, Ръководител на Фондация Еди за Обединеното Кралство и Европейския Съюз. В записано видео обръщение г-н Еди каза:

“Не вярвам в различията,

PEACE Symposium

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى رَسُولِكَ
وَالْحَقُّ وَالْحَقُّ وَالْحَقُّ

Love 1

вярвам в милосърдието. Никога не питам нуждаещите се каква религия изповядват. Просто виждам, че те са хора и имат нужда от моята помощ. Най-добрият начин да постигнем мир е чрез милосърдие. Ние всички трябва да обичаме ближните си.”

Ето и някои от другите изтъкнати гости:

- Пол Бърстоу, член на парламента (Сътън и Чийм) и Държавен министър на социалните услуги.
- Стефан Хамънд, член на парламента (Уъмбълдън) и Парламентарен личен секретар на Държавния секретар по

въпросите на общностите и местното правителство.

- Джейн Елисън, член на парламента (Батърси).
- Матю Офорд, член на парламента (Хендън).
- Н е г о в о превъзходителство г-н Мигел Анджел Солано Лопез, Посланик на Парагвай.
- Тарик Ахмад, Лорд на Уимбълдън.
- Негово преосвещенство епископ Пол Хендрикс, помощник-епископ на Саутуорк.
- Г-н Тамба М. Негба, Заместник върхошен комисан на Сиера Леоне.

- Представители на дипломатическите мисии на Иран, Русия, Гана, Кот д'Ивоар, Индонезия, Судан, Уганда, Замбия.
- Незир Карабас, член на парламента на Турция.

По-долу представяме препис от обръщението на Негово Светейшество Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Маси V, Ръководител на световната Ахмадийска мюсюлманска общност (нека Аллах укрепи ръката му).

След като рецитира Tash-hahud, Ta'awwudh и Bismillah, Хазрат Халифатул Маси V

(нека Аллах укрепи ръката му), каза:

“Към всички изтъкнати гости, Assalamo 'Alaikum Wa Rahmatullah – Нека мирът и благословията на Аллах бъдат с всеки един от Вас.

Както повелява традицията ни, една година след последния симпозиум, днес отново сме се събрали тук. Това събитие се превърна в традиция и повечето гости днес са наши скъпи приятели извън Ахмадийската общност.

Единствената цел на това събитие е да се съберем в приятелска обстановка и да поговорим за общата ни мисия.

Тази обща мисия е да популяризираме любовта, привързаността, братството и мира. Някои мюсюлмански общности и секти не харесват Ахмадийските мюсюлмани. Въпреки това, на организирана от нас Конференция на мира присъстват доста приятели мюсюлмани, които всяка година идват с удоволствие.

Подобно на тях и наши приятели Християни, Евреи, Индуси и Сики също присъстват. Дошли са дори някои атеисти.

Нещо повече, сред нас са хора от различни страни и нации. Казаха ми, че присъстват представители на почти десет страни.

Това показва, че тук са се събрали добронамерени хора, които желаят да развият

човешките си ценности независимо от техните религиозни, културни, политически и национални различия. По този начин ние доказваме нашето милосърдие.

Хората идват тук, за да приемат човешките ценности чрез които да установят мир и хармония по света. Това е едно мултикултурно и многонационално събиране със същата тази цел.

Вярно е, че това събиране няма моментално да донесе мир по света, но то ще ни помогне да извисим човешките си ценности.

В днешни дни много страни по света са съставени от общества с различни култури и религии. Чрез възприемане на различни гледни точки и мнения и чрез срещите с различни хора

нашите съмнения и подозрения изчезват. По този начин се повишава и толерантността ни.

Когато се докоснем до другите хора, дори и за малко, тогава маловажните неща остават на заден план.

Нещо повече, когато общуваме помежду си това ни прави по-сърдечни и щедри.

Обединеното Кралство е страна, която е приютила хора от най-различни нации, култури и религии. Въпреки че по размер страната не е много голяма, широките възгледи на нейните хора я правят да изглежда като цял един отделен свят.

Някои Европейски страни имат сериозни задръжки по отношение на ученията и традициите на Исляма. Някои от тях дори са поставили ограничения за разпространението им, а други обмислят да го направят. В Обединеното Кралство обаче, случаят не е такъв.

Благодарение на либералното мислене и прогресивния характер на жителите му, тук има положително отношение. Независимо от това коя партия

управлява при обсъждането на религиозни въпроси не се допускат спекулации с чувствата на вярващите.

Моля се това желание за справедливост да остане техен водещ принцип.

По времето когато британците владеели Индия, основателят на Ахмадийската мюсюлманска общност (нека му бъде даден мир) оценил високо желанието на британците да наложи справедливост и често ги поздравявал за това. Поздравявал и правителството за това че позволява религиозна свобода. И християнските и мюсюлманските мисионери имали правото да практикуват и проповядват религия си.

По същото това време, няколко съдебни процеса са били образувани срещу Основателя на Ахмадийската общност (нека му бъде даден мир). Оплакванията били от страна на други мюсюлмански, християнски и хиндуистки секти, които открито се противопоставяли на Основателя на Ахмадийската общност (нека му бъде даден мир). Делата били водени от британски съдии изповядващи

християнството. Някои от тези дела също били от християни. Британските съдии обаче останали безпристрастни и издали осъдителни присъди дори на хора изповядващи тяхната религия.

По този начин, по време на Британското владичество, на всеки гражданин били дадени равни права. Мирът в едно общество може да се постигне само чрез подобни почтени действия. Надявам се и очаквам британците да продължат да се придържат към тази ценност независимо от световната ситуацията в момента.

Както вече споменах, това е събиране на хора от различни нации чиято цел е да се борят за установяване

на мир, любов и братство. Но ние можем да направим това само и единствено в собствените си общества и обкръжения. Нашите гости днес са от различни части на обществото. Някои са свързани с политиката, други с правителството, а трети с дипломатически кръгове.

Има и представители на организации и групи, които се стремят към мир. Ето например почитаемият лорд Ерик Ейвбъри, който винаги е пръв, когато става дума за опазване на човешките права.

Тук е и нашият местен представител в парламента г-н Сиобан МакДона, който освен справедлив човек е и голям наш приятел. Трябва да спомена и парламентарните

представители уважаемият г-н Доминик Грийв и г-н Ед Дейви. Всички те ни помагат да разпространяваме мира с всички възможни средства. Понякога е много трудно да изпълняваш ролята на приятел, когато същевременно трябва да изпълняваш ролята и на съдия. Аз обаче оценявам високо всички тези приятели и политически лидери, които успяват бъдат и двете.

Аз наистина вярвам, че ако тези наши почитаеми гости успеят да наложат мира в тяхното обкръжение, то с течение на времето този мир ще достигне всички краища на света.

Що се отнася до ролята на нашата общност, Ахмадийският мюсюлмански

Джамаат, ние се стремим да установим мир и да спрем жестокостта чрез светлината на истинските мюсюлмански учения. За съжаление, обаче, на практика, е много трудно да направим това тъй като не притежаваме никакви сили в светски условия.

Ние сме сравнително малка религиозна общност, която за момента не е считана за особено значима от Света. Независимо от това, нашите възвишени цели в един момент ще изиграят важна роля за установяване на мира, който е и основата на истинските Ислямски учения.

Светът ще възприема думата „Ислям” като синоним на мир и сигурност.

Според ученията на Исляма

сме длъжни да помагаме и на потисника и на потиснатите. Когато спътниците на Светия Пророк Мухаммад (нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него) чули това, го попитали: Но как можем да помогнем на потисника? Той отговорил просто – като спрете ръката му и му попречите да прави злини.

Потисникът смята, че може да подчини своя опонент със сила. Религиозните хора обаче вярват, че Всемогъщият Бог притежава цялата сила и че Той със сигурност ще накаже жестокия.

Следователно, за да помогнем на потисника трябва да му попречим да бъде жесток и по този начин да го спасим от Божия гняв.

Нашият Джамаат няма необходимите средства да попречи на всички жестоки хора да бъдат жестоки. Въпреки това, ние продължаваме да се опитваме да го правим като насочваме внимание на властите към този проблем или чрез нашите молитви.

Ако правителства, управляващи групи и международни организации не успеят да установят мир по

света, въпреки че имат сила, то тогава властта им е напълно безполезна.

Ако разгледаме историята на Обединените Нации, ще видим, че организацията не действа спрямо изискванията на правосъдието. Има, разбира се, някои изключения, но като цяло тя не успява да изпълни ролята за която е създадена.

Причините за това са материализма на хората, създаването на блокове и съюзи, скритите интереси, личната вражда и злоба. Всички те пречат на организацията да действа справедливо.

Липсата на безпристрастност и лоялност пречат на Обединените Нации да установят мир по света.

Както вече казах, по голямата част от присъстващите тук също не могат да го направят тъй като им липсва необходимата власт и средства за това.

Ние, обаче, не сме обезкуражени от сегашното състояние на нещата.

Независимо от всичко, ние винаги се опитваме да даваме най-доброто от себе и ще продължим да го правим. Ако

можем да вдъхновим дори хора от малки области да се борят за справедливост, то ние няма да пропуснем възможността да го направим.

Ето за това организираме този Симпозиум на мира всяка година. И за това при всяка възможност призоваваме за мир в обществото.

По този начин един ден дори хората от големите области ще пожелаят справедливост. Основателят на Ахмадийската мюсюлманска общност (нека му бъде даден мир), ни учи, че мир не може да бъде установен без справедливост.

А справедливост не може да съществува без да имаш връзка с Всевишно Същество. Връзката със Създателя е тази, която поражда справедливост.

Всемогъщият Бог ни е благословил по безброй начини. Той ни учи, че е много важно да установим връзка с него, но също толкова важно е да уважаваме правата на нашите братя и сестри.

Всъщност, основателят на Ахмадийската мюсюлманска общност (нека му бъде даден мир), ни учи, че в някои ситуации задълженията ни към

човечеството са дори по-важни от задълженията ни към Бог. В живота на Светия Пророк Мухаммад (нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него) намираме много примери за това как задълженията към човечеството са били изпълнени преди задълженията към Бог. Например, службата в услуга на хората е била с предимство пред задължителните молитви.

Според нас Ахмадите, Основателят на Ахмадийската Мюсюлманска Общност (нека му бъде даден мир) е Обещания Месия и Махди и е изпратен от Всемогъщия Аллах, за да ни припомни истинските учения на Исляма. В една от книгите си той пише:

‘Целта, с която Бог ме е изпратил, е да премахна безпокойството, което покварява връзката между Бог и Неговите създания и да възстановя любовта и искреността между тях. Чрез показване на истината и чрез потушаване на религиозните конфликти ще донеса мир и ще разкрия Божествените истини, които са останали скрити от очите на света.’

Така че, хората трябва да

осъзнаят, че връзката с Бог трябва да бъде основана на любовта, защото Бог обича Своето творението. Ако осъзнаят този факт, то те ще започнат да обичат безусловно и другите.

Според друга негова мъдрост, показването на истината ще спре религиозните войни.

Потушаването на религиозните войни от своя страна ще постави основата на дълготрайния мир.

Въпреки че по света се правят опити за установяване на мир, несправедливости все още съществуват.

Това е така, защото стремежът да се изкорени несправедливостта и да се установи мир не е продиктуван от честни намерения.

Истинската основа на мира е честността, която идва от сърцето.

Религиозните войни са рядкост в наши дни, но войната между отмъстителността и зложелателството все още съществува.

Тази невъоръжена война води до ограничаването или

забраната на някои напълно безобидни мюсюлмански религиозни практики и традиции.

Твърди се, че целта на тези мерки е да помогнат на мюсюлманите да се интегрират в местното общество и че нямат нищо общо с религията.

Това е един дълъг дебат, който не желая да разисквам сега.

Ще кажа само, че отговорна тези мерки, някои мюсюлмани извършиха действия, които са в разрез с ученията на Исляма. Може да се каже, че в крайна сметка и двете страни не проявиха почтеност.

Взаимната любов се подклажда от честността. А да си честен означава да се отнасяш към света така както ти диктува сърцето. Човек не трябва да се преструва на такъв какъвто не е.

Такава крайност обикновено не се възприема добре на национално или международно ниво.

Н а б л ю д а в а й т е политическите вълнения в някои страни по света, където хората се изправят срещу своите правителствени лидери.

Вътрешни безредици и смут царят в някои арабски държави, в държавите на Персийския залив, както и в Северна и дори в Западна Африка.

Останалата част от света е много загрижена, защото това може да бъде заплаха за международния мир и сигурност. Международни организации се опитват да опазят човешките ценности като свалят от власт управниците, които потискат народа си и като принудят правителствата да спазват правата на хората.

Истинската почтеност изисква да спасиш потиснатите от натиск на техните владетели и да предотвратиш безредици в световен мащаб. Необходимо е обаче самото общество да знае, че не трябва да участва в безредици или да извършва действия, които ще навредят на икономиката на страната им.

Този принцип трябва да бъде следван, за да се запази мира, след като веднъж вече е установен.

За съжаление не виждаме истинска добродетел и честност. Представете си, че имаме две страни в една и съща

ситуация. Международната общност обаче подкрепя правителството на едната, а по другата стреля с ракети под претекст, че помага за освобождаването на народа ѝ.

Преди няколко дни, журналист от ВВС интервюира представител на Белия Дом във връзка със световната ситуация.

Журналистът попита защо подходът на САЩ към Либия е различен от този към Бахрейн, Йемен и някои други страни.

Говорителят не можа да даде точен отговор на този въпрос.

Ние всички знаем, че определени интереси често взимат превес над честността и справедливостта. Силните страни в света желаят да запазят лесния достъп до богатството и природните ресурси на някои страни. Те не жаят да се конкурират с други страни за същите тези ресурси. За това решенията им винаги са под претекст, че освобождават хората или че помагат за установяването на световен мир.

Може да изглежда сякаш двата основни блока от миналото са се разпаднали, но

в действителност те просто са станали по-малко активни.

В днешната политическа и икономическа ситуация в света тези блокове придобиват все по-ясни очертания.

Основният фактор, влияещ на политическата обстановка в тези страни, е международната икономическа ситуация в момента, която ни води към нова война.

Всички страни могат да си помагат взаимно по почтен начин, чрез създаване на подходящите индустриални и икономически връзки основани на честни сделки.

Те не бива да се опитват да придобиват облаги по незаконен начин, а да се стремят да се обединят в името на общото им благо.

По въпроса за богатството на другите страни и другите хора, в стих 132 от Глава 20, Свещеният Коран ни учи следното:

И не напъргай очите си да се взираш в онова, което Ние сме дарили на някои класи от тях да му се наслаждават за кратко време - велико-лепието на този свят - за да може Ние да ги изпитаме по този начин. И

даровете от твоя Повелител са по -добри и по - трайни.

Тази заповед ни е дадена именно заради завистта и враждата между държавите, която е в резултат на неравномерно разпределените богатства и ресурси. Заради тази алчност избухват разправи, които водят до тежки последствия.

Последните войни по света бяха породени именно от тази завист.

В опит да се избегне подобна ожесточеност, Корана заповядва да не гледаме завистливо богатствата на другите, а да насочим погледите си към тези, които са в нужда или имат по-малко.

По този начин народите се учат да извличат полза от ресурсите на другите, но по законен и справедлив начин.

За съжаление, този въпрос не може да бъде изчерпан в малкото време, което имаме.

Накратко само искам да кажа, че пълната липса на справедливост води до тревожността и безпокойството, което виждаме в днешно време не

само на национално, но и на международно ниво.

И за това се питаме, как може да се разреши този проблем? Отговорих на този въпрос по-рано като цитирах Основателя на Ахмадийската Мюсюлманска Общност (нека му бъде даден мир), когато той каза, че трябва да изградим връзка с Бог и винаги да показваме истинската си същност.

За съжаление, не само материалистично настроените хора, но и някои последователи на Исляма разпространяват религиозен фанатизъм.

Въпреки това, връзката с Бог все още може да бъде решение.

Тези, които ни познават знаят, че Ахмадийската общност не само призовава за мир, но и се опитва на практика да покаже смирение и толерантност. По този начин следваме истинските учения на Ислям и ощастливяваме нашия Бог.

Когато нашето общество изпитва болка или страда емоционално, ние показваме смирение и толерантност. Когато ни се отнемат

гражданските права, ние показваме смирение и толерантност. Когато нарочно ни се нанася финансова вреда, ние показваме смирение и толерантност. Когато имотите и вещите ни са отнети или унищожени, ние показваме смирение и толерантност. Дори когато отнемат живота ни, ние отново показваме смирение и толерантност.

В Пакистан ни е забранено да практикуваме религията си, но независимо от това ние не създаваме каквито и да е безредици.

През май миналата година, 86 Ахмадийски мюсюлмани бях измъчвани по време на петъчната им молитва. Изтърпяхме тази трагедия със смирение.

Наскоро в Индонезия наши братя Ахмади бяха измъчвани по възможни най-варварски и жесток начин. Ние, обаче, не реагирахме войнствено, нито предприехме каквито и да е било скрити атаки.

Въпреки всичко това, Ахмадите живеещи в Пакистан, Индонезия и други страни все още са техни граждани.

Ахмадите принадлежат на

същите местни групи и са част от същите тези общества, в които цари тероризъм.

Ако не открито, то тайно, някои от нашите членове са могли да вършат нежелателни или неприятни действия.

Ние обаче никога не сме реагирали грубо или жестоко срещу тези хора, тъй като сме научени да бъдем смирени и толерантни.

Ние винаги прилагаме ученията на Исляма, а той казва никога да не вземаме закона в свои ръце, да не създаваме безредици и винаги да действаме в интерес на страната си. Това означава да обичаш истински страната си.

Поведението на Ахмадите по света винаги е едно и също, без значение дали произходът им е азиатски, африкански, арабски, европейски или американски.

За да ощастливят Бог те винаги стоят настрана от всякакви безредици. Точно това поведението един ден ще спаси света от анархия и ще гарантира установяването на световен мир.

Хората по света днес имат нужда да се придържат към този тип поведение. Имат нужда да познаят своя Създател и да изпълнят волята му.

Всички те трябва да се замислят не само за своите права, но и за своите задължения. Трябва да се замислят за благополучието на другите.

Този принцип трябва да бъде приложен на личностно ниво, на национално ниво и на международно ниво. Той трябва да бъде възприет от всички национални лидери, а големите държави трябва да съблюдават за спазването му.

Без този принцип, всеки опит да установим мир ще има само временен ефект.

Това е моята молитва, че нашето общо желание за мир да бъде постигнато възможно най-скоро.

Накрая, искам още веднъж да Ви благодаря от все сърце за това че осветихте с присъствието си това събитие и че изслушахте думите ми.

Благодаря Ви.”

Всеки аспект от живота на Светия Пророк Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дари, като че ли бил ръководен и оцветяван от любовта и предаността му към Бога. Въпреки тежките отговорности положени на плещите му, по-голямата част от времето му през деня, както и през нощта било прекарвано в молене и възхваляване на Бога. Той имал навика да става в полунощ и да продължава да се моли докато станело време да отиде на утринна молитва в джамията. Понякога той прекарвал толкова дълго време в молитва през втората част на нощта, че краката му се подували и онези които го виждали в това състояние били много обезпокоени. Веднъж Айша му каза:

Бог те е почел със Своята любов и близост. Защо тогава се подлагаш на толкова много неудобства и трудности?

Той отговорил:

Ако Бог в Своята Милост и Милосърдие ми е дарил Своята любов и близост, не е ли мой дълг в замяна винаги да отправям благодарността си към Него? Благодарността би трябвало да нараства в съответствие с получените милости.

(Бухари, Ки-таб ал-Кусуф)

Разпознаване на Имам Махди

Почитаемия Хазрат Мирза Тахир Ахмад

На 4-ти януари 1986 година беше проведена среща в Лондон, на която Хазрат Мирза Тахир Ахмад, четвъртия ръководител на общността Ахмадия, даде отговор на следния въпрос.

Въпрос

Задаващ въпроса: (Въпросът е зададен от приятел). Моят приятелят смята, че изучаваната от него Ахмадийска литература и това, което е открил за общността Ахмадия е доста последователно. В този смисъл, защо съществува такава голяма агитация от страна на Маулви (религиозен духовник) срещу общността на Ахмадия? Втората част на въпроса е: Няма ли да е по-добре водещите религиозни учени и от двете страни да се съберат и да обсъдят открито различията помежду си просветлявайки по този начин обикновените хора?

Отговор

Хазрат Мирза Тахир Ахмад: Що се отнася до първата част на въпроса, най-важното нещо, което не трябва да пренебрегваме е че основателят на общността Ахмадия (Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с) от град Кадиян) твърди, че е изпратен от Аллах. Това е най-важното, основно

твърдение, което е направил през живота си.

Това, което се е случило с него след като е направил това твърдение, трябва да е било в пълно съответствие с това, което се е случило с хора твърдели същото в миналото. Как са се отнасяли с човек, който твърди, че е изпратен от Бог.

Това е най-важно твърдение, на което трябва да се даде отговор. Ако в миналото с такъв човек са се отнасяли по различен начин от този по който се отнасят днес, тогава ще бъде доказано, че твърдението му не е вярно. Така че, да погледнем назад в историята от времето на Адам до времето на пророка Мухаммад (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Как духовенството от онова време се е отнасяло с човек, който твърди, че е изпратен от Бог? Подкрепян ли е бил той или цялото общество, общество разделено само по себе си, му се е противопоставяло яростно? Такъв ли е бил случаят? Духовниците от различните райони се мразели, а това поставя въпроса възможно ли е да се обединили и да са насочили тази омраза към човека, който твърди, че е изпратен от Бог? Как може да се появи Таково явление във време, в което Имам Махди (правово ръководещ лидер) вече съществува? Да предположим, че Мирза Гулам Ахмад не е лидерът Имам Махди, който трябва да дойде. Ако Имам Махди се появи и Мовиите (духовниците) по това време го приемат и кажат "Да, ти си прав", това би било революционно събитие.

Всъщност ще бъде толкова различно от отношението им към такива хора в миналото, че веднага ще обявим този факт за нещо много тревожно. Защо духовенството да се отнася към този Имам Махди толкова любезно и внимателно? Господарят му, Аллах да го благослови и с мир да го дари, е бил отхвърлян изцяло от духовенството по негово време, както са били отхвърляни и всички хора твърдящи същото в миналото и с които са се отнасяли жестоко? И така, кое му е толкова специалното на този Имам Махди, заради което трябва да се отнасяме към него толкова дружелюбно и по такъв приятелски и братски начин, противно на миналите суннатуллах (пътят начертан от Бог)? Невъзможно е. Ако към него се отнасят различно от начина по който са се отнасяли с такива хора в миналото, то неговото твърдение е невярно.

Това е един от отговорите на този въпроса. Може обаче да се даде и втори отговор, като се има предвид необходимостта от Имам (религиозен лидер). Съществуването на Имам, дали ще е Имам Махди (ръководен от Бога) или някакъв друг

Имам, се налага само когато духовенството на тази религия е западнало или покварено. Ако ръководството на религията е честно, а не покварено, то Аллах няма нужда да изпраца който и да било, нали? Така че, когато Имам се появява, то е във време когато, според присъдата на Бог, обществото вече е покварено. Това е особено вярно за висшите слоеве на обществото, където лидерството е унищожено, а с него са унищожени и обикновените хора. Когато лидерите, отбраните хора, са покварени, тогава те унищожават и други (тези, които ги следват). За това, свещения Коран посочва Фараона като виновник за унищожението и изстребването на народа си. Така че, това е най-важния фактор, който трябва да се има предвид. Ако религиозното ръководство е било непокътнато и мюсюлманите са били водени от честни, богобоязливи хора, защо Бог да изпраца Имам Махди? Но Светия Пророк Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дари, представя съвсем друга картина. Според него, Месия и Имам се появяват във време когато мюсюлманите са изцяло покварени. В противен случай са

щели да се отклонят и да поемат по пътя на Евреите – това са негови думи. Е, в такъв случай, когато Имам се появява като пратеник на Бог, може ли да се очаква съдействие от останалите хора? Може ли да се очакват съдействие от хора, които Бог е обявил за покварени? Това е причината за идването на Имам, но ако изведнъж покварените хора се изправят заедно и кажат: Alhamdo lillah (хвала на Бога), Имам е дошъл и ние Му вярваме – има ли смисъл в това? Няма необходимост от появата на Имам ако духовенството честно. А в случай, че те се различават помежду си толкова много, че да разделят Исляма на различни фракции, то как биха могли да се съгласят, че Имам съществува? Как да се обединят, когато въпреки, че познават свещения Коран, знаят Книгата, са избрали да се различават съществено един от друг? Това означава, че те са покварени, не следват свещения Коран. Не Свещеният Коран ги е подвел да вярват в различни неща. Те вече са корумпирани и не искат да вярват в истината. Ето защо те тълкуват по широк начин различните изводи от книгата и се придържат непоклатимо

към собствените си изводи, въпреки факта, че тези изводи си противоречат помежду си

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, бе изпратен, защото състоянието на обществото бе наистина такова. Ето защо, никой не може да очаква т.нар. Ul-lemā (религиозни учени) да му сътрудничат. Няма друг изход. Не мога да измисля нищо друго – трябва да бъде така и ще бъде така. Различните религиозни секти не се харесват – мразят се. Обявяват се едни други за kaf-irs (неверници). Те са разделени толкова радикално, толкова дълбоко, че единственото, което може да ги обедини е общата им омраза към един Имам. Това по-скоро подкрепя тезата за съществуването на Имам, отколкото да я отрича.

Колкото до втората част на въпроса, диалози (публични дебати) са били провеждани от самото начало. Самият Хазрат Мирза Гулам Ахмад, обещания Месия, е започнал провеждането на такива диалози (публични дебати) с най-великите учени на неговото време. Тези дебати са публикувани. По-късно обаче,

той прекратява участието си в подобни публични дебати, тъй като хората, които го канели за участие го използват за зли цели, създавайки проблеми и безредици. Нещо повече, Имама (който съществувал по това време), предлагал самият той да представи случай си пред най-важните религиозни ръководители по това време, но тези срещи винаги завършвали с нападки, обвинения в kufr (изневяра), подбуждане да вземе живота си в ръце и така нататък. Ето защо, упражнението се оказало безсмислено. Обещания Месия, в последствие заяви, че не трябва да има повече такива дебати, тъй като те са преминали извън разумните граници на това, което може да се определи като разумен и цивилизован дебат. Но това не е бил краят. Що се отнася до много други учени от Ахмадия, те непрекъснато се включват в тези дебати, особено в дните преди разделянето (на Индия). Великите Муназрах (отворени публични дебати), както са наричани, са се провеждали между учените от Ахмадия и другите (Maulvis не принадлежащи на Ахмадия).

Въпреки това, най-интересният факт, който

трябва да се отбележи, е че резултатите от дебатите бяха публикувани от Ахмадите, но не и от противниците им. Все още може да се намерят книги, които съдържат в пълна степен сесиите, в които Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, е влязъл в диалог с учени не принадлежащи на Ахмадия. Други Ахмади също са провеждали дебати с не-Ахмади.

Странното е, че Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, е публикувал всяка дума от дебатите, за разлика от ответната страна, която не желаят хората ѝ да знаят как е преминал дебата. Това е доказателство за тяхната слабост. Това е доказателство и за тяхната нечестност. Ако се провежда диалог то със сигурност той се провежда с някаква цел. Трябва да е бил смислен диалог. Така че, защо да настояваш да не се разкрива съдържанието му пред

собствените си хора? Всички книги, съдържащи описания на Муназрах (публични дебати), проведени от Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, са все още на разположение. Те са публикувани от общността на Ахмадия, но не и от нейните опоненти. Много Муназрах са се провели от такива учени като: починалия вече Маулана Абдул Ата Сахиб, Маулана Джлалудин Шамс Сахиб, Хазрат Маулви Раджеки р.а Сахиб, Маулви Рошан Али р.а Сахиб, Кази Мухаммад Назир Сахиб и други. Резултатите от всички тези дебати са записани и публикувани от общността на Ахмадия, но ако Ахмадите са били победени (в тези дебати) е трябвало да бъде обратно – нашите опоненти е трябвало да публикуват резултатите, а Ахмадите да ги скрият.

Въпреки това, ние не трябва да се връщаме толкова

назад в историята. Ще насоча вниманието Викъмпo-скорошни събития. Всъщност, подобен дебат се проведе в Народното събрание (на Пакистан) преди да бъде приета декларацията, заявяваща че Ахмадите не трябва да бъдат считани за мюсюлмани. Дебатът продължи 14 дни. Моят предшественик, Хазрат Халифатул Маси III, Мирза Насир Ахмад, представи случаят на Джамаат Ахмадия заедно със няколко учени-Ахмади, които били избрани да му помагат. Самият той, обаче, остана единствен говорител. В Народното събрание присъствала и другата страна – елита на не-Ахмадите, подкрепян от целия Департамент по религиозни въпроси към правителството на Пакистан. Целият Департамент по право също бил там, за да им помага. Всички тези помощни офиси били отворени ден и нощ, за да им помагат. И така и станало. Диалогът бил проведен – защо да не бъде публикуван? Това е което искате, от това имате нужда. Диалогът не само трябва да бъде проведен, но и резултатите от него да трябва да бъдат направени публично достояние – да бъдат достъпни

за всички. Хората са тези, които трябва да преценят, кой е прав и кой не е. А диалогът е вече проведен. Правителството (на Пакистан) обаче настоява да не бъде публикуван. Парламентът забранявана Ахмадите, подстрах от наказание, да го публикуват. Казват на Ахмадите, че ако го публикуват, правителството ще ги преследва. Защо? Това е същата онази слабост – приели са поражението. Иначе защо ще демонстрират сила, ще убиват хора, ще горят къщите им и т.н.? Това е поражение – поражение на логиката, която принуждава хората да прибегват до насилствени действия. Тяхното поведение, отново, е в пълно съответствие с поведението на противниците на пратениците на Бога. Това поведение е толкова видимо, толкова очевидно (като опозиция на Пратеника на Бог), че ако един нормален човек желае да разграничи правилното от неправилното, всичко е толкова ясно, че наистина се чудя как някой може да го пропусне!

(The Review of Religions, март 1997)

Съществува ли Бог?

Сайед Хамедулах Нусрат Паша – град Рабвах, Пакистан

Цялата религиозна концепция се основава на вярата, че съществува Всевишно Същество, което заслужава да бъде почитано – същество наричано Бог. Ако има Бог, то ние ще трябва да признаем, че религията е нещо като философия. Всъщност, ще трябва да признаем, макар и неохотно, че религията не е нищо повече от философия основана на измама. Откритите Свещени Книги ще бъдат просто едни летописи създадени от хората, а пророците ще бъдат понижени до едни амбициозни философи, които желаят да властват над хората. От друга страна, ако Бог съществува, ако има Всевишно Същество, което ни е създало, което се грижи за нас и контролира съдбите ни, ще трябва да признаем съществуването Му, да опознаем качествата Му, да Му се подчиним и да създадем връзка с Него, както Той повел ява.

Фактът, че човешката душа, или ако искате човешката психика, жадува за това непознато, Върховно Същество и е заинтригувана от най-малкия намек, че то е реалност, говори за една празнота в човешката душа, която може да бъде запълнена само от информация за това Същество. Търсенето на Основната Истина или Абсолютната Истина интригува хората от незапомнени времена. Това е един въпрос, на който най-великите човешки умове са се опитвали да дадат отговор през вековете. Каква е Абсолютната Истина, по отношение на която всички други истини са относителни? Коя е Абсолютната Константа, във връзка с която всички други истини са просто едни променливи? Какво е предшествовало съществуването и какво ще продължи да съществува след Края на Времето? Чудим се дали тази натрапчива мисъл, това любопитство, е нещо случайно

или е нещо, което е заложено в човешката душа преднамерено. Възможно ли е човешката душа наистина да има Създател, който е избрал да я 'програмира' така, че винаги да търси своя Създател? Ако на човешката душа и е заложено да търси Бога, логично следва, че тя няма да намери покой, докато не Го намери.

Коранът ни представя интересен диалог между Бог и човешката душа. Според този диалог, Бог попитал всички човешки души „Не съм ли аз твоя Господар?“ (Глава 7:173) Човешката душа отговорила „действително“ (Глава 7:Стих 173). Това естествено не означава, че всички души са били събрани и директно попитани от Бог. Това просто значи, че всяка човешка душа поотделно потвърдила, че Бог е нейният Господар и че това свидетелство ѝ е присъщо.

Също толкова интересно е да отбележим, че човешката душа има вградено чувство за морал. Сред многото нива на морала, най-основното е това, което наричаме съвест. Това е вродена човешка способност, с която всички хора, независимо от религиозните си убеждения, са благословени. Дори детето

на атеисти, родено и отгледано в среда без Бог, притежава вроденото чувство за това кое е правилно и кое грешно. Дори дете, което няма представа какво е това религия, е доволно когато върши морално добри дела и изпитва вина, когато върши грешни такива. Това е морал, независим от съзнателно избраните религиозни ценности. Може да го определим и като морален стандарт, независим от съзнателната вяра в Бог. От къде идва това чувство за морал? Със сигурност не и от естествения подб

ор. Можем логично да заключим, че именно Бог е пожелал да бъдем благословени със съвест, която да действа дори без да вярваме съзнателно в Него. По волята на Бог, тази съвест изпълнява ролята на скрит в сърцата ни водач, който ни поздравява за извършените морално добри дела и ни укорява за грешните такива. В Корана тази съвест е наречена „самоосъждащата се душа“ (Глава 75:Стих 3). Следователно, тъй като наистина е възможно да съществуват морални стандарти независими от съзнателната вяра в Бог, вроденото чувство за морал ни въвежда на мисълта,

че то съществува благодарение на нечия воля – волята на Бог.

Религията помага на човек във всички фази на морално пречистване. Тя създава у човек чувството за Божия съвест. Точно тази Божия съвест издига човешкия морал до по-високи нива. По този начин религията доразвива вроденото във всеки човек чувство за морал. Тя надгражда човешката съвест. Така Божията съвест постепенно се превръща в истинска, ценна връзка между човека и Бога.

Що се отнася до стремежът на човешката душа към спокойствие, в Корана четем, „Онези, които вярват и чиито сърца намират утеха в паметта за Аллах.” (Глава 13:Стих 29). Тези думи намекуват, че човешката душа ще намери покой само ако помни Бог. Думата „алаа” използвана в този стих [Глава 13:Стих 29], която значи „внимавайте”, подсказва, че човешката душа може да постигне спокойствие само и единствено чрез спомена за Бог. Всички други начини да се постигне душевен мир са обречени на неуспех.

Вярата в съществуването на такова Всевишно Същество – Същество, наречено Бог,

се подклажда от вродено ни желание да го открием и разберем абсолютната истина за човешката душа. Друга причина да вярваме в съществуването Му е факта, че в душата ни има празнота, която може да бъде запълнена само от това Божество и че човешката душа постига покой само чрез спомена за Него. В Корана четем: “ А също така и в самите вас. Нима тогава вие няма да прогледнете?” (Глава 51:Стих 22)

Основен източник на познания за човека винаги са били „надеждните свидетелски показания.” Ние, обаче, не можем да се докоснем до всичко в което вярваме. Голяма част от хората по света никога не са виждали с очите си Антарктида. А това е един цял континент, нещо съвсем реално. И все пак, никой не оспорва съществуването му. Няма никакви пречки да приемем съществуването на Антарктида тъй като има изобилие от свидетелски показания, които го доказват. Ето и един друг пример – пускаме телевизорите си и разбираме от новините, че е имало самолетна катастрофа в Гватемала. Без дори да сме видели самолета или самата страна, ние инстинктивно

приемаме новината за истина и съжаливаме за жертвите на катастрофата. Причината за това е, че вярваме на източника на информация. Пътниците винаги са разчитали на карти, за да намерят правилния път. Подведени от картите, някои от тях дори са изпадали в беда. Хората обаче продължават да възприемат картите и летописите като правдиви. Човешката раса е била посетена от над сто хиляди пророци и всички те са известни със своята трезва преценка и правдивост. Преди официалното му обявяване за пророк, всеки пратеник е бил възприеман като най-правдивия и най-разумния сред хората си. Чак след като се е обявил за пророк са започнали да го наричат лъжец. Пророкът, обаче, продължава с изключително постоянство да изпълнява мисията си, въпреки, че за него няма никаква материална изгода. Това е една изключителна черта в характера на всеки пророк. Нещо повече, призивите на пророка винаги са в опозиция на преобладаващите тенденции в съответните общества. Техния призив винаги ги прави непопулярни и са преследвани. Факта, че никога не са се отказали от убежденията

си, е вдъхновяващ и мотивиращ. Ето защо не можем да захвърлим с лека ръка свидетелствата направени от пророците и другите правдиви хора.

Всеки е запознат с явлението „причина – следствие.“ Там където има пушек, има и огън. Никой не оспорва това, дори и да не виждаме самият огън. Във всеки един момент от живота ни усещаме силата на гравитацията, въпреки, че не можем в действителност да видим гравитационните сили. Това, което виждаме е само ефектът от тях. По същия начин ефектът на магнита върху метален обект е нещо обичайно. Това, което виждаме и усещаме е ефекта на магнитното поле, докато самата сила остава невидима. Въпреки това, не оспорваме силата на гравитацията и магнетизма. Съществуват много неща, които са признати по метода на дедукцията и за които няма директно доказателство. Всъщност, именно способността да стигаме до заключения на базата на предположения е това, което ни помага да напредва в научните открития. Чрез такава дедуктивна логика, неотдавна учените откриха съществуването на „тъмната

материя,” която изпълва Вселената. Тъмната материя не може да бъде възприета от петте човешки сетива и все пак в съществуването ѝ има много смисъл. Нещо повече, отричането или игнорирането ѝ оставя много пропуски в разбирането ни за Вселената. Хората търсят улики и с тяхна помощ стигат до заключения, които им помагат да достигнат по-високо ниво на разбиране и прозрение. Точно тази жажда за знания помага на хората да извървят пътя от постулат до хипотеза, от хипотеза до теория и от теория до удостоверение чрез личен опит. Това е така не само по отношение на науката, но и по отношения на вярата в Бог.

Съществуването на Вселената или Космоса, нейното зараждане, нейната последователност и организация и нейната приказно удивителна архитектура, подсказват на всеки разумен човек, че наистина съществува Създател и Ръководител на това чудо на науката и произведение на изкуството. Изключително интелигентната структура на Вселената намеква за наличието на интелигентен Създател. За съществуването на интелигентен Ръководител,

пък, говори изключителната ѝ методичността и неизменимите ѝ закони. Космосът е един ефект, при това много красив, а ефектът предполага причина – единственият източник на тази красота – Бог.

От гледна точка на здравия разум, предположението, че малка дървена резба се е появила от само себе си би било прието за налудничаво. Вселената е толкова обширна, че ще са ни нужни почти двацет милиарда години да я обиколим (и то ако се движим със скоростта на светлината – 186 000 мили в секунда). Предположението, че тя също се е появила от само себе, със сигурност би било неразумно. Нещо повече, вероятността животът, в цялата си сложност, да се е зародил по случайност е едно върху десет на степен двеста. А вероятността случайно да се зароди интелигентност е безкрайно малка.

Всички ние трябва да вземем предвид факта, че интелигентен ‘отговор’ не може да се зароди от абсолютната празнота. Например, ако почукаме на една врата и никой не ни отвори, това не означава, че вътре няма никой. Възможно е да има някой

от другата страна на вратата, който не желае да отвори. Ако някой отвори обаче, няма как да отречем присъствието му. По тази логика, ако липсата на вяра не отрича съществуването на Бог, то наличието на такава безспорно доказва съществуването Му. Животът на пророците и последователите Му е изпълнен точно с такава вяра.

Всеки пророк има две основни характеристики – той е Пратеник на Боги същевременно Пророк на Бог. Като Пратеник на Бог, или както Коран го нарича „Расул“, задачата му е да предаде Божието послание на хората. Посланието може да бъде ново, доверено само на него, или такова, което е било разкрито в миналото на друг пророк. Като Пророк, или както Коран го нарича „Наби“, той е благословен с възможността да вижда бъдещето, чрез Божиите думи. На базата на тези слова той прави предсказания и за това е наречен Наби или пророк. Тези предсказания са и доказателството, че той наистина е Пратеник на Бог.

Ако направените предсказания се сбъднат, то това значи, че действително съществува източник, от

който идват предсказанията. Нещо повече, този източник действително знае неведомото. Пророкът нарича този свой източник „Бог“. Всички пророци правят предсказания. Ако вземе предвид, обаче, всички други аспекти на пророчеството, пророкът Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дори, превъзхожда всички други. Анализирайки неговите предсказания – Корана, откриваме стихове свързани със сътворението на Вселената и еволюцията на живота. Те ни разкриват факти, които със сигурност не са били известни преди 1400 години. Това са факти, които са били доказани съвсем наскоро. Очевидно е било невъзможно един необразован човек от 7-ми век AD, човек, който е живял в пясъците на Арабия и дори не е можел да си напише името, да е имал достъп до научни тайни, които са били разкрити от човечеството четиринадесет века по-късно.

Теорията за Големия взрив, наскоро направено научно откритие, е нещо, което хората преди 1400 години не са могли дори да си представят. Основата на теорията за Големия взрив е

следната: когато се е зараждала Вселената, общата ѝ маса е била ограничена в рамките на възможно най-малкия обем, тъй като не е имало никакви междуатомни или вътрешноатомни пространства. И след грандиозен взрив, тази безкрайно концентрирана маса експлодирала и така се е зародила Вселената, която познаваме днес. В Корана четем: „Нима невярващите не виждат, че небесата и земята бяха свързани заедно подобно на маса възли, когато Ние я развързахме?“ (Глава 21:Стих 31). Друг научно доказан факт е, че Вселената непрекъснато се разширява. Това също е сравнително ново научно откритие, което би било непонятно за човек от 7-ми век AD. В Корана, обаче, четем: „И Ние разслахме и земята и колко чудесно подготвяме Ние нещата!“ (Глава 51:Стих 49). Тези примера за „знаене на невидимото“ са само една

малка част от предсказанията направени в Корана. Наличието на тези предсказания навежда на мисълта, че някой, който „знае невидимото“ – Всезнаещ Бог, наистина съществува.

Бог не може да бъде възприет от човешките сетива, нито обяснен по пътя на логиката. Той е прекалено несравним и непостижим, за да бъде възприет от физическите ни сетива. Неговото съществуване и качества (и двете съизмерими с безкрайността), са отвъд човешкия разум и логика. Нашият ум има своите ограничения и едно от тях е, че не може да възприеме безкрайността. И все пак, би било неразумно и непрактично да отречем съществуването на нещо, което не може да бъде възприето от човешките сензори и което не може да бъде изчислено математически. Всички тези причини предполагат наличието на Бог.

Мнения на учени по въпроса за Съществуването на Бог

(Професор Салех Мухаммад Аладин)

ВЪВЕДЕНИЕ:

Въпросът дали Бог съществува е от голямо значение. Централната точка на всяка религия е Всемогъщият Бог. Следователно, това е въпрос, който може да постави основата на приятелски отношения между религиите и да ги обедини в общата цел да преборят атеизма и да популяризират вярата в Всемогъщия Бог. Това е и целта на живота ни. По този въпрос Свещеният Коран казва:

О, хора, на които е дадена Книгата! Стигнете да една дума, която е еднаква и за вас и за нас:– че ние не се молим на никой друг, освен на Аллах (3:65)

Липсата на вяра в сърцата на хората води до безпокойство и престъпления. Ето защо, този въпрос е свързан и с

установяването на мир по света. Както Коран казва:

Аллах е източникът на покой и Дарителят на безопасност. (59:24)

Великата мисия на нашия господар и повелител Светия пророк Мухаммад, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, е била да призове хората към Бога. За него Свещеният Коран казва:

Кажете: Това е моят път. Аз призовавам на Аллах с твърдо знание, – аз и онези, които ме следват. И Свят е Аллах! И аз не съм от онези, които приобщават богове към Бога. (12:108)

Светият пророк, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, заявява, че най-важната задача на Обещания Месия, който ще се появи по-късно, ще бъде да възстанови вярата по света. Той казва още, че дори вярата да се отдалечи толкова

много от земята, че да стигне звездите, Обещания Месия със сигурност ще успее да я върне. (Бухари и Мюслим Шариф; Хадикатус Салихен от Малик Сайфур Рахман, точка 441). Ние вярваме, че Светият основател на Ахмадийската общност, Хазрат Мирза Гулам Ахмад от Кадиян, нека му бъде даден мир, е Обещаният Месия, чрез който ще се осъществи духовното възраждане. Ето защо, въпросът за съществуването на Бог е много важен за Ахмадийската мюсюлманска общност. Това е изразено прекрасно чрез следните думи на Хазрат Мирза Башируддин Махмуд Ахмад, Халифатул Месих II (втори наследник на Обещания Месия), нека Бог бъде доволен от него:

Нощ и ден, всичко, което казвам е,

че в тази Вселена има Бог.

Свещеният Коран представя Вселената като доказателство за съществуването на Бог. Той казва:

В създаването на небесата и в Създаването на земята, и в редуването на деня и на нощта се намират наистина Знамения за хора-та, които разбират. (3:191)

И сред Неговите Знамения е сътворяването на небесата и на земята, и разнообразието на вашите езици и цветове. В това, наистина, има Знамения за онези, които знаят. (30:23)

Нима вие се съмнявате в Аллах, Създателя на небесата и на земята? (14:11)

Тези стихове от Свещения Коран ясно показват, че изучаването на въпроса за това как са създадени небето и земята неизменно водят до Всемогъщия Бог. С Божията помощ сега Ви представям някои научни аспекти и мнения по този въпрос.

РЕЛИГИЯ И НАУКА

Особено важно е да споменем, че след появата на Светия пророк, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, мюсюлманите развили до голяма степен науката. Те били хората, които вярвали във Всемогъщия Бог и които придобили задълбочени познания за Бог чрез науката. Например, именитият арабски астроном Абуллах Мухаммад ибне Джабир Ал-Батани, който прекарал четиридесет години от живота си (от 878 до 918 С.Е.) наблюдавайки и изучавайки

небесните тела, казва:

Науката за звездите.....е склонна да признае Божието единство и най-висшата божествена мъдрост. (История на Астрономията от А. Панекоик, Интерсайънс Ню Йорк, 1961)

По-късно, през седемнайсети век от християнската ера, когато учените представили идеята, че Земята не е център на Вселената европейското духовенство ѝ се е противопоставило. Общото усещане било, че има разделение между религията и науката. В днешно време обаче виждаме, че според много учени религията и науката не си противоречат.

През 1969 в САЩ е публикувана Книга, наречена Доказателство. Тя се състои от есета на четиридесет именити учени от различни сфери на науката, които заявяват своето положително мнение по въпроса за съществуването на Бог. Цялото име на книгата е Доказателство за съществуването на Бог в разширяваща се Вселена. Книгата е била издадена и в Индия през 1968 година (разпространена от Pockets Distributing Co. 11 Oak Lane, Fort,

Bombay 1).

Г-н Джон Клоувър Монсма, редактор на книгата, пише в предговора:

Основният постулат на тази книга, нейната отправна точка, е, че науката може да докаже съществуването на свръхчовешка сила чрез наблюдаване на природата и интелектуална аргументация. Науката може да докаже съществуването на тази сила, но само в много общи граници. За по-детайлно описание ни е необходимо специално откровение (Библията). Според мен, чрез развитието на основния постулат, нашите учени са ударили атеизма право в сърцето.

Нашият най-обичан учител, Светият пророк, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, ни учи на следното:

Мъдрата дума е изгубеното нещо на вярващия. Той има права над нея където и да я намери. (Тирмиди)

Следователно, трябва да приемем мъдрата дума, без значение къде сме я открили.

Макс Планк е световно известният учен на двадесети век, който има основна заслуга за разбирането на атома. Според

него религията и науката ни помагат да достигнем Всемогъщия Бог. Планк бе награден с Нобелова награда за Физика през 1920. Ето какво казва той:

Религията и природните науки водят обща битка срещу скептицизма, догматизма и суеверията в непрекъснат, неуморен кръстоносен поход. А поводът за този кръстоносен поход е бил и винаги ще бъде само един: Бог. (Доказателство, стр. 247)

Д-р Джордж Ърл Дейвис, Физик от Университета на Минесота в САЩ, пише:

Не можем да отречем, че съществуват атеисти в научните среди. Но общото схващане, че атеистите преобладават сред учените никога не е било доказано. В действителност, схващането противоречи на това, което самите учени са установили от собствения си опит. (Доказателство, стр. 70)

Д-р Х. Т. Стетсън, бивш директор на обсерваторията Перкинс в щата Охайо, САЩ, пише:

Не е без значение фактът, че много именити учени са горещи последователи на религията. Някои от тях са Галилео, Нютон,

Фарадей, Келвин и Пастьор. (Човекът и звездите от Х. Т. Стетсън, стр. 214 Mc Graw Hill 1930)

В своята забележителна книга Хамара Худа (Нашият Повелител) , Хазрат Мирза Башир Ахмад, нека Аллах бъде доволен от него, дава следната оценка:

По отношение на вярата в Всемогъщо Същество, установяваме, че много учени вярват в Бог. Всъщност, много малко от тях отричат съществуването на Бог и има и други, които не отричат.

Аз също съм установил от собствен опит, че много учени вярват в Бог. Д-р Равада Сатянаряна, професор по Физика, заедно с който започнах проучването си, твърдо вярваше в Бог. Същото се отнася и за професор Нелсън Лимбър, под чието ръководство работих над докторската си степен.

ПРОБЛЕМЪТ ЗА ПРОИЗХОДА НА ВСЕЛЕНАТА:

Съществуват следните възможности за произход на Вселената: (а) Вселената е съществувала вечно; (б)

Вселената се е появила по случайност от нищото; (в) Вселената е създадена от Мъдро Върховно Същество, на Коего ние наричаме Бог. Сега трябва да дадем аргументите, с които да докажем, че науката не подкрепя първите две твърдения, а подкрепя третото.

ВСЕЛЕНАТА НЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛА ВЕЧНО:

Днес, в двадесети век, астрономията се е развила толкова много, че учените са успели да определят възрастта на Вселената. В светлината на най-новите наблюдения установената възраст може да бъде променена, за да получим по-точна стойност. Но определянето на възрастта на Вселената, въз основа на наблюдения и природни закони, е едно от най-великите постижения на двадесети век. То е един истински пример за сбъднало се пророчество. Ето как го нарича Корана:

И когато небето се оголи.
(81:12)

В миналото не е било възможно да се установи възрастта на Вселената. Всъщност, до деветнадесети век астрономите дори не са знаели какво е това галактика.

Според сегашната ни информацията, възрастта на Вселената е около 15 милиарда години. Очевидно е, че ако можем да намерим възрастта на един обект, то той не е съществувал вечно. Следователно, нашата Вселена също не е съществувала вечно.

Нашето заключение за възрастта на Вселената е основано на наблюдения. Знаем, че Вселената ни се състои от безброй галактики, а всяка галактика има милиарди звезди подобни на нашето Слънце. През 1929 професор Едвин Хъбъл, изучавайки спектъра на галактиките, открива, че те се отдалечават една от друга със скорост пропорционална на тази, с която се разделят. Следователно, в близкото минало галактиките са били много близо една до друга. Според общоприетото мнение, цялата материя, която съставлява галактиките е била най-концентрирана преди 15 милиарда година. Тя е представлявала една изключително гореща и плътна маса. Тогава настъпил Големият взрив и материята се раздробила на много част. От тези части се оформили галактиките и

звездите. През 1965 Пензиас и Уилсън открили радио излъчване, съответстващо на излъчването на едно черно тяло с температура три градуса по Келвин. Това откритие подкрепя горната теория.

Американският учен д-р Хари Л. Шипман от Университета в Делауеър, завършва книгата си на тема Черни дупки, квазари и Вселената със следните думи:

Теорията за Големия взрив оставя един неразрешен въпрос. Кой е създал масата, която е избухнала по време на Големия взрив? Астрономите нямат отговор на този въпрос. Можем да погледнем назад към първите секунди от еволюцията на Вселената, но погледът ни спира там. Тази книга завършва като оставя този проблем на философите и теолозите.

(Черни дупки, квазари и Вселената от Хари Л. Шипман, Houghton Muffin Company, Бостън, САЩ, 1976, стр. 288)

Свещеният Коран дава следния аргумент за съществуването на Всемогъщия Бог:

И че, в края на краищата, всички неща се връщат при твоя Повелител. (53:43)

Свещеният Коран също така обръща сериозно внимание на съществуването на Бог, като обяснява сътворението по следния начин:

Нима невярващите не виждат, че небесата и земята бяха свързани заедно подобно на маса възли, когато Ние я развързахме? И Ние сътворихме от вода всичко живо. Нима и тогава те няма да повярват? (21:31)

(‘Библията, Коранът и науката’ от Мосю Маурис Бюсил, Crescent Publishing Company, Алигар, 1980, стр. 139 дава отличен коментар на този стих)

От законът за ентропията, един много важен физичен принцип, може да заключим, че Вселената не е съществувала вечно. Този принцип гласи, че ако едно горещо и едно студено тяло си взаимодействат, енергията на топлото тяло ще започне да се предава на студеното, докато температурата им не се изравни, а енергията свърши. Без енергия, обаче, животът ще спре да съществува. Въз основа на законът за ентропията и теорията за Големия взрив и произходът на Вселената, д-р

Едвин Лутер Кисел, професор по биология в Университета в Сан Франсиско, прави следния блестящ коментар:

Само ако можеха учените да приемат научното доказателство, описано тук, със същата честност и допустимост, с която оценяват собствените си проучвания; само ако можеха да оставят умът им да управлява емоциите им; щяха да са принудени да признаят съществуването на Бог. Това е единственото заключение, което съответства на фактите. Изучаването на науката с отворен ум, ни води до необходимостта от Първична причина, която ние наричаме Бог. (Доказателство, стр. 52)

Химичните изследвания също не потвърждават мнението, че Вселената ни е съществувала вечно. Д-р Джон Клийвлънд Котръм, професор по химия, пише:

Химията ни разкрива, че материята постепенно умира, една част от нея изключително бавно, а друга – изключително бързо. Ето защо, материята не може да съществува вечно. Следователно, материята трябва да има начало. (Доказателство, стр. 41)

Наличието на радиоактивни елементи във Вселената също показва, че тя не е вечна. Д-р Донълд Робърт Кар, геохимик, пише:

Във Вселена без начало, не би имало никакви радиоактивни елементи. (Доказателство, стр. 134)

На кратко, мнението, че Вселената няма начало е отхвърлено от астрономията, физиката, химията и геологията.

Да потърсим мнения за произхода на Вселената от учени, които не вярват в Бог. В книгата озаглавена Пленителната астрономия, д-р В. Н. Коморов дава следния цитат от академик Пьотр Федосиев, именит философ на СССР:

Материалистичният философ не приема идеята за създаване на материалния свят от съзнание, от по-висшо същество. Ако се съгласим, че Вселената се е зародила преди 20 милиарда години, то тогава е важно, от философска гледна точка, да признаем обективния характер на процеса като космически етап в самоеволюирането на материята. Да се разбере и

опише този процес от гледна точка на физиката, е задача на една конкретна наука. Една Вселена със сложна топология може да бъде породена от съществуването на много такива. Следователно, трябва да разграничим идеята на науката и знанието, което сме натрупали, от филодофската идея за материалния свят, която в скрита форма включва всички бъдещи постижения на науката. (Пленителната астрономия, английски превод, Mir Publisher, Москва, 1985, стр. 137)

От този цитат става ясно, че тези, които отричат Бог, нямат никакво научно доказателство за това. Отричането им е основана само на тяхната философия. Те не знаят кой е източникът на материята, а просто се надяват един ден науката да разбере. Дори и ако науката на бъдещето открие кой е източникът на материята, тези, които вярват в Бог ще попитат: а какъв е произходът на този източник?

Коментирайки стих от Корана озаглавен И че, в края на краищата, всички неща се връщат при твоя Повелител (53:43), Обещаният Месия казва:

Ако наблюдаваме внимателно ще видим, че цялата Вселена е основана на принципа причина – следствие. Този принцип е в основата на всяко познание. Няма част от процеса на създаване, който да е извън този принцип. Някои неща са основни, други допълнителни. Една причина може да бъде първична или в следствие на друга причина, а тя от своя страна да бъде в следствие на друга причина и т.н. Не е възможно тази схема от причина и следствие да бъде безкрайна в един ограничен свят. Трябва да признаем, че тя трябва да завърши с някаква последна причина. Тази последна причина е Бог. Стихът от Корана (53:43) излага същия този аргумент много точно и потвърждава факта, че схемата от причини и следствия завършва с Бог.

(Философията на ученията на Ислям от Хазрат Мирза Гулам Ахмад, нека мирът бъде с него, Islam International Publications Ltd., Обединеното Кралство 1989, стр. 46)

ВСЕЛЕНАТА НЕ Е
СЪЗДАДЕНА СЛУЧАЙНО

Втората възможност,

а именно, че Вселената е създадена случайно, е също толкова нелогична, тъй като такъв изключителен ред, интелигентност и мъдрост не могат да бъдат случайни. В тази връзка искам да цитирам един блестящ параграф от Коментара на Свещения Коран от Хазрат Мирза Башир-уд-Дин Махмуд Ахмад (нека Аллах бъде доволен от него). След това ще Ви представя и мненията на учените. Свещеният Коран казва:

По - трудно ли е да бъдете създадени вие или небето, което Той издигна? (79:28)

В коментара си за този стих, Хазрат Мирза Башир-уд-Дин Махмуд Ахмад (нека Аллах бъде доволен от него) казва:

Всемогъщият Аллах винаги дава Вселената като доказателство за Неговото съществуване. Той казва: великолепието на Вселената не е ли достатъчно доказателство за ръката на Създателя? Всички частици в нея са зависими една от друга. Нищо в нея не е независимо. Учените казват, че светът се е зародил чрез свързване на атоми; именно, чрез обединението на тези атоми е била сътворена тази

прекрасна Вселена. Съгласни сме с твърдението, че някъде, много далече от нас, различни атоми са се обединили в точното време и по точния начин и са дали началото на всичко. Ако Бог, обаче, не съществува, как е възможно тези атоми да се обединили точно по това време и точно по този начин, че да задоволят всички нужди на човечеството. Свързването на атомите може и да бъде случайно, но не и начинът им на обединение.

Трябва да признаем, че Всевишно Съществуващо зад сътворението на Вселената. Ако видим кожа, може да кажем, че се е появила случайно, но ако видим кожен ботуш, кожен диван или стол, не може да кажем, че това също е случайно. Ето защо, не можем да наречем и една завършена, цялостна система случайна. Всемогъщият Бог е създал окото и му е дал качеството да вижда само когато има светлина. Създал е и Слънцето на милиони мили от нас, за да може окото да вижда всичко на Земята. Същата ситуация се отнася и за други нужди на човека. Всяка човешка нужда е задоволена от Всемогъщия Бог. Някои

нужди са задоволени директно от Всемогъщия Аллах, други човек може сам да задоволи, за трети ни помага околната страна, а има и такива, за които Бог, Всемогъщият Аллах, се е погрижил от разстоянието на милиони мили. Накратко, всяка човешка нужда на този свят е задоволена и тази система е толкова цялостна, че всеки, който я види ще се убеди, че тя не е случайна. Може да кажем, че едно или две неща са случайни, но как може да кажем, че цялата система е случайна?

(Тафсир Кабир: Коментар на Глава 79)

Да погледнем сега един аргумент за съществуването на Всемогъщия Бог, представен в Свещения Коран и обяснен от Хазрат Халифатул Месих II (нека Аллах бъде доволен от него) с думите на различни учени.

Сър Исак Нютон е най-великият учен на нашето време. Според него, Вселената не може да бъде обяснена без вяра в Бог. Той казва:

Най-красивата система от слънце, планети и комети може да съществува само по плана и под ръководството на едно интелигентно и могъщо

същество. (Нашата Слънчева система и звездна Вселена от Чарлс Уайт, стр. 131 Charles Griffin & Co. Ltd. Лондон 1923)

По времето на Нютон изучаването на законите на природата се е казвало естествена философия. Според Нютон, изводите за съществуването на Вселената са били в сферата на естествената философия. По-късно обаче, когато познанията са били разделени в различни дисциплини, изучаваната от учените област е била ограничена до материалния свят. Така въпросът за съществуването на Бог останал извън сферата на науката. Независимо от това, в сегашния двадесети век, учени изразяват мненията си по въпроса за съществуването на Бог.

Д-р Алберт Айнщайн е един от най-великите учени на двадесети век. Д-р Инфелд, който е имал възможността да работи с него, пише за Айнщайн следното:

Когато имахме нова идея той се питаше: Може ли Бог да е създал света по този начин? Или, достойна ли е за Бог тази математическа структура? (Търсене от Леополд Инфелд,

стр. 212)

Пленен от красотата и мащабността на Вселената и нейната дълбока мъдрост д-р Айнщайн казва:

Най-красивото е дълбоко чувство, което можем да изпитаме е чувството за загадъчност. То е в основата на истинската наука. Този, който не познава това чувство, който не може да се учудва и не може да бъде погълнат от страхопочитание, той все едно е мъртъв. В основата на истинската религиозност е чувството, че това, което е неразбираемо за нас наистина съществува, проявявайки се в най-великата си мъдрост и искряща красота и това, което нашите ограничени способности могат да разберат само в най-примитивната му форма.

По-нататък, той продължава:

Моята религия се състои от смирено възхищение на необятния, по-висш дух и малките неща, които можем да възприемем със слабите си, немощни умове. Дълбоко съм убеден в съществуването на по-висша сила в нашата непонятна Вселена. Именно тази убеденост

формира идеята ми за Бог.

(Вселената и д-р Айнщайн от Линкълн Бърнет, стр. 118, Mentor 1950)

Произходът на Вселената и произходът на живота са два основни въпроса в науката. До сега, говорих за произхода на Вселената. Сега ще спомена и произхода на живота. Свещеният Коран казва:

Как може да не вярвате в Аллах? Когато вие сте нямали още живот, Той ви е дарил живот. (2:29)

Нека чуем същия аргумент с думите на учените. Професор Едвин Конклин, известен биолог и преподавател в Университета в Принстън, казва:

Вероятността живота да се е зародил случайно е сравнима с вероятността чисто нов речник да се появи след експлозия в печатница. (Доказателство, стр. 174)

В подкрепа на това мнение, д-р Едмънд Карл Корнфелд, химик изследовател, казва:

Присъединявам се безрезервно към това твърдение. Твърдо вярвам, че има Бог и че Той е планирал, сътворил и продължава да ръководи Вселената.

(Доказателство, стр. 174)

В светлината на своите познания в областта на химията, той дава следното мнение:

Или трябва да признаем вярата си в по-висшо, интелигентно същество, или трябва да повярваме, че Вселената, каквато я виждаме, се е появила единствено и само по случайност. Идеята за случайност е неприемлива за всеки, който е видял изумителната сложност и ред на органичната химия, особено в живите организми. Колкото повече изучаваме науката за молекулярната структура и нейната взаимозависимост, толкова повече се убеждаваме в необходимостта от по-висш разум, който да планира всичко това.....Дори и най-простите механизми, създадени от човека, изискват планиране. Аз лично не разбирам как един механизъм, който е десет хиляди пъти по сложен и труден, може да се конструира и развие сам. (Доказателство, стр. 176)

Обещаният Месия, нека му бъде даден мир, казва толкова красиво:

Боже, проявлението на твоята сила е прекрасно във

всяко едно отношение.

Без значение на къде ще погледнем, виждаме Твоя образ!

Учените се опитват да открият законите на природата. Самият факт, че съществуват такива закони, говори за разум, който ги е създал. Д-р Джон Клийвлънд Кортрън, професор по химия в Университета в Минесота, каза:

Науката за материята и енергията.....е доказала и продължава да доказва, че няма случайност дори в структурата на неодушевените предмети. Точно обратното, всичко се 'подчинява' на категоричните закони на природата (Доказателство, стр. 38)

По-нататък, той продължава:

Кой разумен, интелигентен човек ще повярва, че неодушевеният предмет и неговата системата му на функциониране просто са се появили, след което предметът случайно си е наложила тази система, а системата от своя страна случайно е останала наложена на предмета по същия този начин? Със сигурност отговорът е 'Не'. (Доказателство, стр. 41)

Накратко, както Хазрат

Мирза Башир Ахмад (нека Аллах бъде доволен от него) е написал:

Изучавайки начина на функциониране на Вселената стигаме до заключението, че този свят не се е появил от само себе си. Точно обратното, създаден е по волята и чрез силата на по-висшо същество. (Хамара Куда, стр. 65)

През 1985 посетих Италия. На 1 октомври 1985, настоящият ръководител на нашата общност, Хазрат Мирза Тахир Ахмад, Халифатул Месих IV, също посети италианския град Верона и в негова чест беше даден прием от Нобеловия лауреат професор Абдус Салам. Хузар (Хазрат Халифатул Месих IV) насочи вниманието ни към едно от качествата на водата, а именно това, че когато температурата ѝ се намали, плътността ѝ се увеличава докато не достигне температура от 4 градуса по Целзий. Ако температурата се намали още, то плътността се намалява, вместо да се увеличава. Благодарение на тази аномалия, през зимата, когато океанът е покрит с лед, водата под него остава течна, тъй като плътността на водата е по-голяма от тази на леда. Ето

защо, дори и в най-студените месеци, животните са в безопасност под леда. Според Хузур това особено качество на водата показва Божествената мъдрост и наличието на Бог.

Д-р Франк Алън, професор по биофизика в Университета в Манитоба, Канада, обръща внимание на същото нещо в неговото есе Произходът на света – по случайност или по план? Той обръща внимание на качествата на водата, като по този начин подкрепя тезата, че Бог съществува. Той казва:

Четирите невероятни качества на водата са: Способността ѝ да абсорбира големи количества кислород при ниска температура, максималната ѝ плътност при 4 градуса по Целзий, която не позволява на езерата и реките да замръзнат, по-малката плътност на леда, която му позволява да остане на повърхността на водата и способността ѝ да излъчва големи количества топлина, докато замръзва. Всички тези качества на водата предпазват живота в океаните, езерата и реките по време на дългите зимни месеци. (Доказателство, стр. 21)

По същия начин един друг учен, д-р Томас Дейвис Паркс, експерт по химия, казва:

Водата е единственото известно вещество, което става по-леко, когато замръзне. Това е от изключителна важност за живота. (Доказателство, стр. 75)

Нека помислим. Водата е единственото вещество, което има изключителното качество да намалява плътността си, когато замръзне. Благодарение на това си качество животът в океаните продължава да съществува. Не е ли очевидна дълбоката мъдрост на този факт?

Всъщност, не само за рибата в морето има подходящи условия, но и за всички други животни. Хазрат Халифатул Месих II, нека Аллах бъде доволен от него, го е казал толкова добре:

Рибите в океана и птиците в небето,

Домашните животни и дивите животни в горите,

На всички Той предоставя храна,

Неговите съкровища никога няма да намалееят.

Той е живота и Той дава живот

Той управлява себе си и Той управлява всяко същество.

Вселената е достигнала сегашния си вид след дълъг процес на еволюция. Много малки частици са формирали електроните и протоните, а те на свой ред са формирали атомите и молекулите. След това се формирали и аминокиселините, от които е започнал животът. Накрая се появил и интелигентният човек.

Д-р Ървинг Уилям Кноблех, професор по естествени науки в Държавния университет в Мичигън, САЩ, казва:

Вярвам в Бог.....защото не вярвам, че първите електрони и протони са се появили от само себе си, нито първите атоми, нито първите аминокиселини, нито първата протоплазма, нито първото семе, нито първият ум. Вярвам в Бог, защото Неговото Божествено съществуване е единственото обяснение за нещата такива, каквито са.

Ако не повярваме, че Вселената е създадена от повисшо същество, което има необходимите познание и мъдрост за това, то трябва да повярваме, че безжизнените частици са по-интелигентни от

нас. Чрез тяхното обединение са се образували слънцето, луната, планините и океаните, а обединението на хората не може да създаде дори един крак на насекомо.

Накратко, нашата Вселена ясно показва наличието на Всемогъщо и Всезнаещо същество. Свещеният Коран допълва:

И ако ти ги попиташ: “Кой е сътворил небесата и земята?” те непременно ще отговорят: “Сътворил ги е Могъщият, Всезнаещ Бог.” (43:10)

МЪДРОСТТА НА ПРИРОДАТА

Свещеният Коран подчертава, че няма грешки в природата. Той казва:

Който е сътворил седемте небеса в хармония. И ти не можеш да откриеш никакви несъответствия в създанията на Милостивия Бог. Тогава погледни отново: Виждаш ли някаква слабост? Да, погледни отново, и отново, и твоят взор ще се върне при теб смутен и уморен. (67:4, 5)

По този начин Свещеният Коран обръща вниманието ни към безукорната мъдрост на природата. Това е едно

красноречиво свидетелство, че Вселената не е резултат от случайност, а е създадена от помъдро същество.

Професор Абдус Салам е именит учен на нашата общност, който спечели Нобелова награда по физика през 1979. Той посети Индия през 1981, а изданието Illustrated Weekly of India, (във февруарски си брой 1-7, 1981), го описа като Нобелов лауреат със силна вяра в Бог. За горе споменатите стихове от Свещения Коран той казва:

От това произхожда вярата на всички физици, вярата, която ни пали и поддържа. Колкото по-дълбоко търсим, толкова повече се вълнуваме и толкова повече искри погледът ни. (Преглед на религиите, том 76, стр. 139, юни 1981)

Нобеловият лауреат професор С. Чандрашекер, един от най-добрите астрофизици, изразява мнението си за природата както следва:

Природата отново и отново ни показва, че истините, които я съставляват, многократно надхвърлят възможностите дори на на-силните умове..... Мисля, че малко скромност в стремежа ни да я разберем е

необходим за развитието на науката.

(Испания, февруари 1983)

ЧРЕЗ НАУКАТА ДО ВСЕМОГЪЩИЯ

Д-р Алберт МакКомбс Уинчестър, експерт биолог, изразява следното мнение:

.....след много години на изучаване и работа в сферата на науката, моята вяра в Бог вместо да се разклати, стана много по-силна. Науката помага да разберем величието и могъществото на това по-висшо същество. С всяко откритие тя става все по-силно с.

Когато великият учен Галилей погледнал през телескопа си и открил множества от нови съзвездия в Млечния път, четерите луни на Юпитер и фазите на Венера, детайлите на Луната и другите небесни феномени, той написал:

Безкрайно съм учуден, но и благодарен на Бог, че ми позволи да откроя тези чудеса.

(Развитието на физичната наука от сър Джеймс Джийнс, стр. 173, Кембридж 1951)

Маулана Вахидудин Хан от ислямския център на Делхи пише чудесна книга озаглавена

‘Бог се появява’ (публикувана от Maktaba Al Risala, C-29 Nizamudin West, Ню Делхи, 1987). В нея той е събрал научни доказателства и мнения по въпроса за съществуването на Всемогъщия Бог. Той разказва за един вдъхновяващ. Алама Инаятула Машрики посетил Англия през 1909. В една неделя, когато валяло като из ведро, той се срещнал със сър Джеймс Джийнс, известният астроном от Университета в Кеймбридж. Джийнс отивал на църква с Библията в ръце. Г-н Вахидудин Хан се учудил, че известен човек като него ходи да се моли в църква. Сър Джеймс Джийнс помолил г-н Уахидудин Кан да му отиде на гости за по чаша чай същата вечер. Така и станало. Сър Джеймс Джийнс, изгубен в мислите си попитал: Какъв беше въпросът Ви? Но без да дочака отговор, започнал подробно да описва създаването на небесните тела, техните движения и изумителната подредба, към която се придържат. Гласът и жестовете му ясно показвали, че той е силно впечатлен от Божията силата и превъзходството. Той казал: Знаеш ли какво Вахидудин Хан,

когато виждам чудните Божии творения цялото ми същество трепери от страхопочитание пред Неговото величие. Когато отида на църква, прекланям глава и казвам, 'Господи, колко си велик,' и не само устните ми, но и всяка част от тяло ми се присъединява към тези думи. Молитвата ми дава изключителен мир и щастие. В сравнение с други, аз получавам хиляда пъти по-голямо удовлетворение от молитвите си. И така, кажи ми Вахидудин Хан, според теб защо ходя на църква?

Когато чул това г-н Вахидудин Хан казал на сър Джеймс Джийнс, че думите му му напомнят за стих от Свещения Коран, който би искал да цитира ако му позволи. Сър Джеймс Джийнс отговорил: Разбира се. Г-н Вахидудин Хан цитирал следния стих:

28. Нима ти не виждаш, че Аллах спуска долу на земята вода от небето и по този начин Ние отглеждаме плодове с различен цвят, а в планините има бели и червени ивици с различни цветове и други които са черни като врани; И сред хората, зверовете и говедата, по подобен начин също има

различни цветове? Само онези от Неговите слуги, Които имат знания, се боят от Аллах.

(35:28, 29)

Сър Джеймс Джийнс бил силно впечатлен от тези думи. Той възкликнал:

Какво беше това? Боят се от Господ само знаещите. Чудесно! Колко забележително! Трябваша ми петдесет години на изследвания и наблюдения, за да осъзная този факт. Кой е казал това на (Хазрат) Мухаммад (нека мирът и благословията бъдат с него)? Това наистина ли го пише в Корана? Ако е така, можеш да ме цитираш, че Корана наистина е вдъхновяваща книга. (Хазрат) Мухаммад (нека мирът и благословията бъдат с него) е бил необразован. Няма как сам да е научил този толкова важен факт. Невероятно! Колко изумително! [Бог се появява, стр. 215 във връзка с Nuqoosh Shakhshiyat (i.e; Impressions of Personalities) стр. 1208-1209]

Накратко, думите Боят се от Аллах само знаещите представят една дълбока истина. Изучаването на Вселената не само ни води до заключението, че Бог съществува, но и въвежда идеята за любовта към Него

(Коран 2:164-166) и страхът от Него.

Чрез науката придобиваме знания за Бог. Ето защо и ръководителят на нашата общност Хазрат Хафиз Мирза Насир Ахмад, Калифатул Месих III, се е интересувал много от наука. Той бил изключително щастлив, когато професор Абдус Салам получил Нобелова награда. Възхвала на Аллах.

В една много вдъхновяваща поема, Обещаният Месия, нека мирът бъде с него, е описал чудесата на Божиите творения и е изразил копнежа на сърцето си по следния начин:

В сърцата ни гори буен пламък за сияйната красота.

Дори не споменавайте за съкровищата на турците или татарите.

Тази красива поема завършва с прочувствените думи:

Колко силни са виковете, които чуваш? По-скоро се погрижи за мен

Инак смъртният безумец на любовта ти може да загуби живота си. (Durre-Sameen)

САМИЯТ БОГ КАЗВА, ЧЕ ТОЙ Е СЪЗДАТЕЛЯТ

Рационалното доказателство за съществуването на Бог, което

открихме чрез изследване на Вселената е подкрепено и от духовно доказателство. Чрез своите пратеници през вековете, Всемогъщият Бог казва на хората, че самият Той е Създателят. От една страна науката посочва към Бога, а от друга, самият Бог обявява, че Той съществува.

В книгата 'Доказателство', някои учени споменават Божието откровение. Например, американският математик и астроном д-р Мерлин Грант Смит, пише:

Бог може да говори с човека. Дори човекът може да говори с Бог. И първото велико нещо, което Бог каза на човека е, че Той го е създал, както е създал и великолепната безкрайна Вселена около него. (Доказателство, стр. 150)

Първото откровение, което нашият най-почитан Господар Светия пророк, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, е получил, също съдържа посланието, че Бог е нашият Създател. (Коран 96:2, 3)

Всемогъщият Бог е говорил често и с Обещания Месия, нека мирът бъде с него. Обещания Месия казва:

Сигурността в Бог се

постига само чрез самия Бог

Като ни говори той ни помага да разберем същността Му.

Духовните преживявания на праведните хора, с които Бог разговаря, ни дават емпирична основа на вярата, че Бог съществува. Обещаният Месия, нека мирът бъде с него, подчертава, че Бог говори така, както го е правил и в миналото (виж пример Философията на ученията на Исляма).

Той казва:

Нека Светият пророк Мухаммад, избраният, бъде благословен с мир и милосърдие хиляди пъти. Чрез него ние намерихме живия Бог, който ни дава доказателство за Неговото съществуване чрез Неговите думи. Той ни показва Своето блестящо изражение, което притежава вечна и съвършена сила.

(Същността на Исляма, том I, стр. 28, Лондон: джамията в Лондон, 1979)

Всемогъщият Бог отново и отново казва на нашия Господар, най-верния и най-честния, Светия пророк Мухаммад, нека мирът и благословията на Аллах бъдат с него, че Той е създал Вселената и всички нас. Думите

Му били най-величествени и възвишени и изпълнени със силна любов. Приключвам тази лекция с примери именно за такива думи. Свещеният Коран казва:

О, вие хора! Почитайте своя Повелител, Който е създал и вас, така както и онези, които са били преди вас, за да можете вие да станете праведни; (2:22)

Аллах е, Който сътвори небесата и земята. (14:33)

Аллах е, Който сътвори небесата и земята, и всичко между тях. (32:5)

Аллах е, Който сътвори седем небеса, и от земята – също толкова. (65:13)

Аллах е Онзи, Който въздигна небесния свод без всякакви видими стълбове, които вие може да видите. (13:3)

Аллах сътвори небесата и земята с мъдрост (в съответствие с изискванията за мъдрост). В това има знамение за вярващите. (29:45)

Кажи: Аллах (сам) е Творецът на всяко нещо. Той е Единствения, Всевишният. (13:17)

Аллах е Творецът на всяко нещо и Той е Разпоредителят за всяко нещо. (39:63)

Има ли друг творец освен

Аллах, който да ви дава препитание и от небето, и от земята? (35:4)
Той е Аллах – Създателят, Изкусния, Ваятеля! Негови са Най-прекрасните имена. (59:25)

Свят е Този, Който е създал всички неща на чифтове. (36:37)

Слава на Аллах, Който сътвори небесата и земята, и стори тъмнините и светлината. (6:2)

Слава на Аллах, Твореца на небесата и на земята. (35:2)

Благословен е Онзи, Който стори съзвездия на небето и стори там светило и сияйна луна. (25:62)

Благословен е Аллах, Най-прекрасният Творец. (23:15)

Твоят Господ е Великият Създател, Всезнаещия. (15:87)

Той каза: “Нашият Повелител е Онзи, Който е придал на всичко неговата подходяща форма, а след това го е насочил към неговата подходяща функция.”(20:51)

И Ние наистина ви създадохме вас а след това ви придадохме образ на вас, а след това казахме на ангелите: “Подчинете се на Адам;”... (7:12)

Ние сме ви създали. Защо, тогава, вие не приемате истината? Какво си мислите вие за капката семе, която изхвърляте? Вие ли сте я създали или Ние сме Създателят? (56:58-60)

Слави името на своя Повелител, Всевишния, Който създава и усъвършенства, Който замисля и напътства. (87:2-4)

Възвести в името на твоя Повелител, Който създаде, Създаде човека от съсирена кръв. Възвести! И твоят Повелител е Най - Щедър, Който научи човека с помощта на перото, Научи човека на онова, което той не знаеше.(96:2-6)

Нима има съмнение спрямо Аллах – Твореца на небесата и на земята? (14:11)

Нощ и ден, всичко, което казвам е, че това е моят Бог, това е моят Бог. (Калем-е-Махмуд)

Търсене на Възвишено Същество

Хазрат Мирза Гулам Ахмад
Обещания Месия и Махди
(Основател на Движението Ахмадия)

Сред естествените състояния на човека е и неговото търсене на Възвишено Същество към Коего той изпитва вродено влечение. Това се проявява у детето още от момента на раждането му. Веднага щом се роди, то проявява духовната характеристика, че то клони към майка си и е вдъхновено от любовта си към нея. С развитието на способностите му щом природата започне да се проявява открито, това вродено влечение започва да се проявява все по-силно и по-силно. То не може да намери утеха никъде другаде освен в скута на своята майка. Ако бъде разделено от нея и се окаже на извеството разстояние от нея, животът му става горчив. Дори купчини хубави неща не могат да го залъжат да се отдалечи от майка си, в която е концентрирана

цялата му радост. То не изпитва никаква радост разделено от нея. Какъв, тогава, е характерът на влечението, което детето изпитва толкова силно към майка си?

Това е влечението, което Истинският Създател е вкоренил в природата на човека. Същото влечение започва да се проявява и когато даден човек започне да изпитва обич към друг. То е отражение на влечението към Бога, вродено в човешката природа, като че ли той търси нещо което му липсва, чието име той е забравил и което той търси ту в едно нещо, ту в друго, които той взема от време на време. Човешката любов към богатство, дете, или жена, или влечението на душата му към музикален глас - всички тези неща сочат неговото търсене на Истински Възлюбен. Тъй като човек не може да види с физическото си око Невидимото Същество, Коего е латентно като качеството огън у всеки, но е скрито, нито пък може да Го открие просто чрез използването на своя несъвършен разум, той се е самоизмамвал жестоко в своето търсене и погрешно е приписвал

Неговото положение на други. В този контекст, Свещеният Коран дава отлична илюстрация, в смисъл, че светът е като дворец, чийто под е заслан с гладки плочи стъкло, под които тече бърз поток вода. Всяко око, което види този под смята погрешно, че той е течаща вода. Човек се страхува да ходи на пода, така както би се страхувал да върви по течаща вода, въпреки, че в действителност подът е постлан само с гладки, прозрачни стъклени плочи. По същия начин и небесните тела като слънцето, луната и т.н. са гладките и прозрачни стъклени плочи, под които действа огромна сила като бързо течащ поток вода. Голяма грешка е от страна на онези, които се молят на тези небесни тела че те приписват на тях онова, което се демонстрира от силата, която действа зад тях. Такова е тълкуването на следния стих от Свещения Коран:

Това е дворец павиран гладко със стъклени плочи (27:45).

Накратко, тъй като Съществува на Всемогъщия Бог, въпреки неговия блясък, е напълно скрито, тази физическа система, която се простира пред очите ни сама по себе си не стига за неговото опознаване. Ето защо

онези, които са зависели от тази система и които са наблюдавали внимателно нейния съвършен и пълен порядък, заедно с всички чудеса включени в него и които са изучавали задълбочено астрономия, физика и философия и са, така да се каже, проникнали в небесата и вземат, все още не са избавени от мрака на съмненията и подозренията. Мнозина от тях изпадат в сериозни заблуждения и се отклоняват далече в търсене на своите глупави въображения. Крайното им предположение е, че тази велика система, която демонстрира голяма мъдрост, трябва да си има Създател, но това предположение е непълно, а това прозрение е погрешно. Утвърждението, че тази система трябва да си има създател, нестига до положително утвърждение, че Той действително съществува. Такова предположение не може да достави задоволство на сърцето, нито да отстрани всяко съмнение от него. Нито пък е глътка, която може да задоволи жаждата за пълно разбиране, която човешката природа изисква. Всъщност, това погрешно разбиране е много опасно, защото въпреки всичкия му шум, то се свежда до нищо.

Накратко, освен ако Всемогщият Бог не утвърди Своето съществуване посредством Своето Слово, така както го е де-монстрирал посредством Своето творение, наблюдаването единствено само на творението му, не носи пълно задоволство. Например, ако се изправим пред стая, чиято врата е залостена отвътре, нашата незабавна реакция ще бъде, че вътре има някой, който е залостил вратата отвътре, още по-вече че като че ли е невъзможно да се залости една врата отвътре чрез някой начин да се направи това отвън. Но ако, въпреки упоритите похвати отвън в течение на период от няколко години, отвътре не се чуе никакъв отговор, трябва да се откажем от нашето предположение, че вътре трябва да има някой, и ние ще бъдем принудени да заключим, че вратата е била залостена отвътре посредством някой хитър похват. Това е положението, в което са се поставили онези философи, чието разбиране се ограничава само с наблюдаването на творението на Бога. Голяма грешка е да си представим, че Бог е като труп, заровен в земята, чието изваждане е работа на

човека. Ако Бог е бил открит само чрез човешко усилие, напразно е да очакваме каквото и да е от Него. И наистина, през вечността, Бог е призовавал човечеството към Себе си, като е утвърждавал: Аз присъствам! Ще бъде голямо нахалство да си представим, че човек е поставил Бога под задължение като Го е открит чрез своите собствени усилия и че ако нямаше никакви философи, Той е щял да си остане неизвестен.

Също така глупаво е да се пита как може Бог да говори щом си няма език да говори с него? Отговорът е: Нима Той не е създал земята и небесните тела без физически ръце? Нима Той не вижда вселената без физически очи? Нима Той не чува нашите молби без физически уши? Тогава не е ли необходимо и да ни говори?

Нито пък ще бъде правилно да се каже, че Бог е говорил в миналото, но сега вече не говори. Ние не можем да ограничим Словото му или речта му до дадено определено време. Той и днес е така готов да обогати онези, които Го търсят от извора на откровение, както е бил по всяко време, а портите на Неговата милост са също така

широко отворени, както са били винаги. Обаче, вярно е, че тъй като необходимостта от съвършен закон е била задоволена, всички закони и ограничения са завършени. Освен това, всички видове пророци, след като са достигнали до своята кулминация в лицето на нашия Господар и Повелител, Светият Пророк, мир и благословиите на Аллах на душата му, вече са изпълнили своето предназначение.

(Философия на учението на Исляма стр. 60)

ИЗДАТЕЛ

Редактори: Мухаммад Ашраф (Muhammad Ashraf)
Тахир Ахмад (Tahir Ahmad)

Графики: Мухаммад Ахсан Сайд (Muhammad Ahsan Saeed)

Адрес:

SVETLINA Magazine
Ahmadiyya Muslim Jamaat
Genfer Straße 11
60437 Frankfurt am Main
Germany

E-Mail: ahmediyyabg@gmail.com
spisaniesvetlina@gmail.com

За повече информация и вашикоментари:

<http://www.ahmediyya.org>

<http://www.ahmadiyya-islam.org/bg/>

© Ahmadiyya Muslim Jamaat Germany 2012
ISSN 1869-5817

Официален сайт на Мюсюлманската
Джамаат Ахмадия
[Http://www.alislam.org](http://www.alislam.org)

- Информация за Ислямско истинско учение
- Статии и книги на различни езици от Основателя на Ахмадия Джамаат и други автори
- Мултимедия- Свещения Коран, Петъчни проповеди на Хазрат Халифатул Месих v, Молитви от Коран и други много неща
- Линкове за други сайтове от различни страни в света на различни езици, с много интересни теми и книги
- Контакти за вашите въпроси и мнения

www.ahmediyya.org

МЮСЮЛМЪНСКАТА ТЕЛЕВИЗИЯ АХМАДИЯ (МТА)

Eurobird 1	28.5 East
Frequency	11661 MHz
Polarization	Horizontal
FEC	2/3

Превод на Петъчния Проповед на български език
Всеки Петък 23:00

www.mta.tv

Хазрат Мирза Гулам Ахмад Обещаният Месия и Махди, Аллах да го благослови, е казал:

"Ние вярваме, че нико́й друг не заслужава да му се молят освен Всемогъщият Бог и Хазрат Мухаммад (мир и благословиите на Аллах на душата му) е Неговият Пратеник и Катамул Анбийя. Ние вярваме, че ангелите са реални, че Възкресението е реалност и че Денят на Страшния Съд е реалност; че Раят е реалност, а също така и Адът."

"Ние наистина вярваме, че каквото и да е заявил Славният и Величествен Бог в Свещения Коран и каквото и да е заявил нашият Пророк (мир и благословиите на Аллах на душата му), според гореспоменатото изявление, е изцяло истина."

"Също така, те трябва да вярват твърдо във всички Пратеници на Аллах и в откритите Книги, които са признати от Свещения Коран. Те трябва да се придържат стриктно към предписанията на Корана; те трябва да спазват стриктно Молитвите и постенето, да си плащат данъка "Закат"; да извършват ханджийството (поклонничеството); те трябва да съблюдават Исляма като се подчиняват изцяло на неговите предписания, задължения и забрани, така както са изречени от Бога и Неговият Пратеник. Накратко, всички тези неща, било вярвания или дела, по които има консенсус на мненията сред нашите праведни прадеди и които се разбират или приемат като Ислям от общия консенсус на мнения от онези, които следват традициите на Светия Пророк на Исляма трябва да бъдат приемани за задължителни. Ние призоваваме за свидетели Небето и Земята, че именно това е нашата вяра".

(Айямус Сулух, стр. 87-88, 1 издание)